

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 11

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

KASIM 2006

1 YTL

www.geocities.com/yenidunyalarda

yenidunyalarda@yahoo.com.tr

KIYAMET KRİSTALLERİ - 10

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
ÜÇÜNCÜ KISIM

YOL AYIRIMLARI VE BUZLAR ÜLKESİ

ONUNCU BÖLÜM

Gruptan ayrıldığından beri günler geçmiş, yorgunluktan artık yürüyecek hâli kalmamıştı. Hovboxı yanında getirdiğine şükrediyordu, zira karlı dağların zirvesine daha çok vardı. Oraya varabilmek için daha kaç günün geçmesi gerektiğini de bilemiyordu. Roxanne'i aramaya çıktığının üçüncü gününde tekrar yola başladıktan yedi saat sonra bulabildiği ilk ağaçlıkta konaklayıp dinlenme kararı aldı. Zaten karanlık iki saat kadar önce semayı hüzünlü bir havayla kendisine mahkûm etmiş, Kultarin'in uzak görüşünü kapatmıştı. Kilometreler boyunca insandan veya başka bir canlıdan iz görünmemiş, o da yapılması gereken en iyi şeyin biraz dinlenip uyumak olduğunu düşünmüştü. Lakin ne zaman dalmak üzere olsa Roxanne'in sesini duyduğunu sanarak yerinden zıplıyordu.

Dikkat çekmemek için ateş yakmamıştı. Zaten üzerindeki gümüş deri zırh yüzünden ısınmaya ihtiyacı olmuyordu, şimdi ise bir çam ağacının gövdesine yaslanmış hâlde uymaya çalışıyordu. Tam dalmak üzere olduğu anda hemen birkaç metre ilerisinden gelen bir dal kırılma sesi duydu. Kultarin hızla ayağa fırlayıp elini beline attı, parçacık hızlandırıcıyı çektiikten sonra zırhının göğüs kısmındaki yüksek yoğunluklu ışık cihazını çalıştırdı. Zira çok karanlık olduğu için göz gözü bile görmüyordu. Ay ve yıldızların ışığı ise iki gün önce yağmur durmuş olmasına rağmen hâlâ gökyüzünü kaplayan bulutlar yüzünden engelleniyordu.

"KİM VAR ORADA?" diye bağırdı Kultarin. Sesi mutlak boşlukta yankılanmış gibiydi.

Her kimse ilerdeki birkaç çalılı yerinden oynatmıştı, ancak ortalıkta görünmüyordu. On saniye sonra bu sefer genç kadının arkasından bir çıtırdama sesi geliverdi. O yöne doğru döner dönmez bir anlığına birini görür gibi oldu. Lakin daha ne olduğunu seçmeden görüntü yok oldu. "Hey!"

Kultarin bundan evvel salt korkunun bu kadar nafiz olarıyla kuşatılmış hâlde bulmamıştı kendisini. Hızlı solukları gecenin hiçliğiyle bir olup çok yüksek sesler çıkarıyordu. Çevresine tekrar bakındı, ancak hafif rüzgârdan oynayan çalılar ve arada bir uçuşan kurumuş yapraklar dışında hiçbir şey görmüyordu. Neden sonra tam da hayali sesler duyduğunu düşünürken, beynine tırnaklar batırılıyormuş gibi gelen bir acı dalgası gözlerini kör etti. Bu şok onu kendinden geçirmeden önce yere düştüğünü anlayabiliyor, lakin acı dindiğinde hiçbir duygu yüreğinden geçmiyordu.

Gözlerini tekrar açtığında çoktan sabah olmuş, gecenin uğursuzluğu tamamen ortadan kaybolmuş gibiydi. Kultarin görünüşlerin aldatıcı olduğunu zor yoldan öğrenmek üzereydi. Yaslandığı ağaçtan ayağa kalktığı anda, dün geceye ait şeyleri anımsamaya çalışsa da zihninde hiçbir şey kalmamıştı. "Acaba saldırıya mı uğradım?" diye düşünürken tam yedi metre ilerisindeki uzun kayın ağacının altında bir şekil belirdi. Aniden boş havanın ortasında ortaya çıkmıştı. Beyaz zırhlı ve pelerinli iki metre boylarında bir adamdı. Uzun kar

beyazı saçları yerlere kadar uzanıyor, aynı renkteki teni sabah ışığında bir ceset gibi görünüyordu. Göz bebeği olmayan turuncumsu alaz alaz yanan gözlerine ve nefretin sarılmış olduğu keskin ama çökük yüz hatlarına hiç yakışmayan bir ifadeyle Kultarin'e doğru gülümsüyordu. Aslında genç kadının o zamana kadar bir erkekte gördüğü en güzel ve zarif yüze sahipti. Alnının ortasında ise kapkara bir dövme şeklinde yapılmış ufak rok işareti bulunuyordu.

Belinin iki kısmındaki kılıflarında Kultarin'in daha önce hiç görmediği iki silah duruyordu. Birisi kılıç gibiydi. Kadının onun nasıl kullanıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha önce görmediği sarı bir metalden yapılmıştı. Kabzası tek olmasına rağmen üç başı vardı. Bir diğeri ise namlusunun ucuna doğru genişleyen kırmızı renkli bir çeşit tabancaydı.

Kultarin hiç vakit kaybetmeden parçacık hızlandırıcıyı kılıfından çıkarıp adama nişan alarak ateşledi. Silahtan fırlayan mavi enerji ışını adamın elini kaldırmayla havada asılı kaldı ve bir saniyede yok oldu. Genç kadın beklemediği olayın telaşıyla, bu anın garipliğini düşünmeden silahın şarjına basmak istedi, fakat daha parmağı düğmeye değmemişken sınıksız tuttuğu silah elinden düştü.

Onun için eğilmek isterken tabanca karşısındaki beyazlı adama doğru havalandı. Yabancı süzülerek ona doğru gelen silahı eline aldığı sırada neşesiz ve ölümcül tonla bir kakhaha atıverdi. Normale göre uzun çenesinin açılıp kapanması sırasında ortaya çıkan ön dişleri yırtıcı bir hayvanınki gibi çok keskin görünüyordular.

Ne yapacağını bilemeden hareketsiz kalmış olan Kultarin'in tüyleri diken diken oldu. Sesteki huzursuzluk aydınlık havayı boğucu ve soğuk hâle getirmişti.

"Sen de kimsin? Benden uzak dur ucube!"

Uzun süren kakhahasından sonra adam silahı belinin başka bir bölümündeki kılıfına yerleştirdi. Bu sırada alevli gözlerini Kultarin'in üzerinden ayırmamıştı.

Ancak onun sorusuna cevap vermedi.

Genç kadın bir anlığına kaçmayı düşünmeye başlamıştı ki; harekete dahi geçmeden, bacaklarını ve kollarını oynatmadığını fark etti. Sanki dev bir el bedenini sarmalamıştı. Felç olmuş gibi hareket etme kabiliyetini yitirmişti. Bunun adamdan kaynaklanan bir gücün etkisiyle olduğunun gayet tabii farkındaydı. Karşı koymak için zihniyle odaklanmak istedi, lakin her ne yaptıysa dev gibi görünen yabancının iradesinden kurtulmayı başaramadı. Birden gün ışığının emildiği hissiyle çevresi karardı. Sanki görünmez kara bir pus üzerine çökmüş, etrafındaki bütün renkleri mutlak karanlığın içinde boğmuştu. Mavi gökyüzü, ağaçlar ve toprak kokusu yok olmuştu. Tamamen kapkara bir boşluk içerisine tutsak edilmişti.

Kultarin her nasılsa bu adamın sıradan bir şaman olmadığını biliyordu. Onda diğerlerinde olmayan garip bir şeyler vardı. Daha korkunç ve ölümcül bir muhatara içeriyordu. Ayaklarının yerden kesildiğini anladığında havada çok yavaşça süzülerek adamın çizgisiz ve kusursuz yüzünün karşısına geldi.

Genç kadın yüreğinin derinliklerinde ortaya çıkmış olan panikle haykırmak istedi, fakat çığlığı gırtlığını terk edemedi. Sözcüklerin arasında boğuluverdi.

"Merhaba Des-Akl," dedi yabancı Kultarin'e. Sanki on kişi daha onunla birlikte konuşuyormuş gibi sesler karmaşası çıkıyordu ağzından.

“Des ne?”

“Des-Akl senin adın,” dedi yabancı.

Kultarin kendisini saran görünmez bağlardan kurtulmak istercesine çırpınırken soluğunu bıraktı, ama yaptığı aptalca olduğunun farkına varamayacak durumdaydı. Zira ölecek kadar dehşete düşmüştü. Neden bu kadar korktuğunu ise hiç bilemiyordu.

“Benim adım Des-Akl değil,” diyebildi zorlukla soluk alarak.

Adam çevredeki tek ışık kaynağı olan ateş rengi gözlerini genç kadının üstüne odaklamadan onun çevresinden dolandı. Aslında göz bebekleri olmadığı için yapmaya çalıştığı şey anlaşılmıyordu.

“Kiljhoonlu ismin Des-Akl,” dedi adam, Kultarin sesin arkasından geldiğini biliyordu. “Dünyalı adın Kultarin.”

“Ben Kiljhoonlu değilim,” dedi kadın kızgınlığının her geçen saniye doruğa ulaştığının farkına varamadan.

“Doğru tabii. Ancak Kiljhoon kanı var sende. Adını baban koymuştu, Des-Akl.”

“Kimsin sen?” dedi etrafını saran boşluğa doğru.

Adam bu sefer Kultarin’i tam karşısına alıp yüzüne karşı konuştu. Genç kadın boğazının yandığı hissiyle karışık büyük bir dehşetin tesiri altına girdiğini fark edemedi.

“Ben Rkahan, dört ayrı galaktik bölgenin hükümdarıyım.”

Kultarin bu kadarını tahmin etmemişti işte. Zaten içinde aniden oluşan, kemiklerini sızlatan soğukluk beyninde çılgınlık atmasına sebep oluyor ve bu da sağlıklı düşünmesini engelliyordu.

“Be-beni ner-den tanıyorsun?”

“Benim soyumdansın. Kandaşımın bir faniden olan çocuğusun. Hakkında tahmin edebileceğinden fazlasını biliyorum, Des-Akl.”

“Ben-ben-d-den ne is-s-tiyor-s-sun?” diye sordu soğukta titreyerek.

“Benim vârisim olmanı arzuluyorum,” dedi Rkahan, aynı anda onlarca kişi de sanki onunla birlikte konuşuyordu.

“Vârisin mi?”

“Evet. Kaderin sen doğmadan, biz karşılaşmadan çok vakit önce çizilmişti, Des-Akl. Doğumundan büyümene kadar her zaman seni gözledim. Senin gücün ve benim mirasım bir olursa evrene hükmedebiliriz birlikte.”

“Se-se-sen saçmalıyorsun,” dedi Kultarin, kendisini zorlayıp bir kahkaha patlattı. Şok ve panik içerisinde gülüyordu. Beyninde yüzlerce acı ve nefret varken böyle gülebilmeyi nasıl başardığını kendisi de bilmiyordu, zaten umurunda bile değildi. Daha önce hiç kimse bu adamın karşısında bu şekilde davranamamıştı.

“Anlamıyorsun, Des-Akl. Sende hayal dahi edemeyeceğin kadar büyük güçler var,” diye fısıldadı Rkahan. “Sırf bu yüzden Kultar seni eğitiminden alıyordu. Senin kendisinden güçlü olmanı asla istemedi.”

Kultarin bedenini saran görünmez dev elin kendisini azat ettiğini anladı. Sırt üstü yere düştüğünde o karanlık boşluk, yerini kuş sesleriyle cıvıldağan ufak bir ağaçlığa bıraktı. Çevresini saran o derin soğukluk kaybolmuştu. Neler olduğunu anlayamadığı için çevresine göz attı.

Beyazlara bürünmüş şekilde etrafında gezinen Rkahan bu sefer sırtını ona dönmüştü.

“Neden- neden sana yardım edeyim ki?” dedi Kultarin olabildiğince hızla sürünerek adamdan uzaklaşırken. Sırtını bir ağaç gövdesine verdiğinde kalbi çılgınca çarpıyordu.

“Zira bu senin kaderin, Des-Akl. Buna ne kadar çok karşı çıkarsan, o kadar çok acı seni ve sevdiklerini bekliyor olacak. Şimdiden yazgını benimse, kimse incinmesin.” Kultarin içinde birden yükselen hiddetle bağırды.

“İrkimi yok eden birinden emir almam ben!”

Rkahan ilk kez gerçekten eğleniyormuş gibi bir tavır takınarak ona doğru döndü.

“İrk- İrkin mi? İnsanlar senin ırkın değil, Des-Akl. Unuttun mu, yoksa hatırlatayım mı sana?”

“Sen-ne-neden bahsediyorsun?” diyebildi Kultarin yüzünü kasarak.

Rkahan’ın uzun kar beyazı saçları rüzgârda uçuşurken bir elini alnına koyup diğer elinin avucunu Kultarin’in başına doğru uzatarak bekledi. Bir süre ne olacağını anlayamayan genç kadın ayağa kalkmak için hamle edecekti ki; beyninde ufak bir sancı hissetti. Gözlerinin önündeki çalılarla dolu ağaçlık manzarası birden yok oldu. Uzun bir karanlık boşluğun içinden huzurlu bir aydınlığa doğru yol aldığını gördü. Ancak hiçbir ses veya duygu yoktu burada. Neden sonra kendisini bir odaya bakarken buldu. Çok fazla tanıdık bir yerdedi. Bir pencereden izlemek gibiydi aynı. Gümüş zırhlar giymiş bir grup insanın zihin gücü eğitimi çalıştığını görüyordu. Kultarin kendisini de fark etmişti, ancak çevredeki birkaç öğrenci hariç diğer her şey bulanıktı. Kultarin ne olduğunu hatırlayıverdi; bu ilk defa eğitim tapınağına geldiği gündü. Babası onlardan cam bir su kadehini uçurmaya çalışmalarını istemişti. Kultarin o gün kadehe gereğinden fazla odaklanmış ve onu parçalamıştı. Birçok öğrenci ondan çekinmişti sonraki günlerde. Herkes ondan uzak durmaya özen gösteriyordu.

Birden kendisini tekrar ağaçlıkta buldu. Hızlı bir resim seli zihninde büyük bir karmaşa hâline girmiş geziniyor, az önceki imgelerin fluları gözlerinin önünden çok yavaş biçimde siliniyordu.

“Bana ne yaptın?” diye sordu Kultarin her şeyin normale döndüğünü fark ederek.

“Sadece bazı şeyleri hatırlattım sana.”

Rkahan ona tekrar sırtını dönerek yan taraftaki uçurumdan aşağıya bakmaya başladı.

“İnsanlar arasında yer bulamadığını unuttun mu yoksa?”

Kultar’ın neden seni şehirlerimden birinde casus olarak tuttuğunu sanıyorsun, eğitime devam etmene izin vermeme-sinin nedeni neydi sence?

Kultarin adamın bütün bunları bilebilmesini hayretle karşı-larken Rkahan’ın ona görünmeyen yüzünün gülümsediğini fark edememişti.

“Ben- benim casus olduğumu nerden biliyorsun?” diye sordu konuyu geçiştirmek için.

Rkahan tekrar arkasına döndü ve ona doğru yavaş adımlarla yaklaştıktan sonra “Senin hakkında senden fazla şey biliyo-rum, Des-Akl. Söylediğim gibi vâris olman için seçildin. Ancak soruma cevap vermedin, neden seni göreve gönder-mek istediğini açıkladı mı?” dedi, bu sefer sesinde büyük bir öfke vardı.

“Casusluk falan yapmadım,” diye cevabı yapıştırdı Kultarin. Ama daha ne olduğunu anlayamadan suratına görünmeyen bir el tarafından bir darbe geldi ve onu yanlamasına düşürdü. Hâlbuki Rkahan ona bakmadığı gibi elini bile kıpırdatma-mıştı.

“Bana yalan söyleme Des-Akl, bundan daha azı için bile kan akıttım. Şimdi ben söyleyeyim; Kultar şehirde casusluk

yapabilmek için, yani yüce-kanların arasına sızabilmek için zihin gücü gerektiğini, bu işi de en iyi senin yaptığını söylemişti, değil mi?”

Kultarin artık karşı çıkmanın veya yalan söylemenin bir yararı olmadığını anladığı için tekrar doğrulduktan sonra onu onayladı. Rkahan ona bakmadığı hâlde onun başını salladığını anlamıştı.

“Tamamen yalandı. Çünkü insanlar senin hızla gelişmekte olan güçlerinden korkuyorlardı. Gerçek babanın bir yüce-kan olduğunu biliyorlardı. Tapınaktaki bazı öğrencilerin senden korktuklarını hatırlamıyor musun?”

Kultarin hayret üstüne hayret yaşarken “Bütün bunları nasıl bilebilirsin?” diye sordu.

Rkahan cevap vermeden önce düşünüyormuş gibi bir tavırla çevresine bakındı.

“Altın Yaprak şehrini sadece bir kalkanla benden gizleyebileceğini sanan Kultar’ın hatasıydı. İstedğim an tüm kenti yerle bir edebilirdim, lakin senin yaşamın için yapmadım. Senin onların arasında büyüüp kendin görmeni istedim.”

“Beni neden önemsiyorsun ki? İnsanları köleleştirmekten başka-”

“Kiljhoonlular olarak bu gezegene neden geldiğimizi biliyorsun herhâlde. İnsanlar kendi ırklarını yok etmek üzereydiler. Biz olmasak insanoğlu diye bir ırk kalmamış olacaktı,” diye kızgınlıkla sözünü kesti Rkahan. “Ancak bu alışkanlıkları babam öldükten sonra da devam etti.”

“Sen de yok olmasınlar diye onları kölen mi yaptın?”

“Köle diyerek küçültme, onlara yaşamaları için bir amaç vermiş oldum.”

“Onların özgür iradelerini ellerinden alıyorsun ve-”

“Özgür iradeleriyle birbirlerini yok etmekten başka bir şey yapmadılar. Tarih boyunca kendi bedenlerine zarar vererek yaşadılar. Buna mecburdum. Kendi ırkları yetmiyormuş gibi onlara yardım için gelmiş olan bizlere de saldırıda bulunuldu. Oğlum aralarındaki bir savaşa mani olmaya gittiği için öldürüldü. Eminim bunu bilmiyordun, değil mi?”

Kultarin ağzını açtı, ama ses çıkaramadı. Kultar’ın ondan yine bazı ayrıntıları sakladığını fark etti.

“Merak etme,” diye devam etti Rkahan ona doğru dönerek.

“İnsanoğlu tamahkâr ve riyakârdır, Des-Akl. Fakat sen farklısın, sen türünün tek örneğisin. Şu ana kadar Altın Yaprak şehrinin yıkılmamasının tek nedenisin.”

“Benden ne bekliyorsun? Söylediğin gibi güçlü olsaydım, bunu çoktan görmez miydim?” diye sordu Kultarin yaslandığı ağaçtan kuvvet alarak güçlkle ayağa kalkarken.

“Eğitilmeden ve satran olmadan kimse yeterince ilerleyemez, potansiyelini gösteremez. Öğrencim olmayı kabul et, birlikte senin güçlerini keşfedelim, Des-Akl. O zaman göreceksin, Kultar’ın seni neden beklettiğini, neden eğitim almanı istemediğini, neden güçlenmeni istemediğinden seni ölümcül bir göreve yolladığını. Hepsini anlayacaksın.”

Kultarin duyduklarına inanamıyormuşçasına derin bir soluk verdi.

“Sen saçmalıyorsun.”

Rkahan ceset beyazlığındaki yakışıklı yüzünde içten, şeytani bir gülümsemeyle ona doğru yaklaştı.

“Öyle mi? Seni neden buraya tek başına yolladığımı söylemek ister misin peki? Neden seninle gelmedi?”

Kultarin gözlerini ondan kaçırarak sorulara cevap vermeme kararı verdi. Zaten söylediği hiçbir şey onu şu anki durumundan kurtarmayacaktı.

“Eğer bana karşı geleceksen, o zaman kaderine karşı gelmenin sonuçlarına katlanırsın. Sana hiçbir şeyi zorla yaptıramam, Des-Akl. Kendin seçmelisin. Ancak madem vârisim olmayacaksın, senin uğruna yapmadığım şeyleri yapmaya başlayacağım. Mesela Altın Yaprak’ı yerle bir edebilirim artık.”

Kultarin’in gözleri fal taşı gibi açılırken kendisini sakın tutamadı, yine de sözcükler gırtlığından döküldü. “Bana blöf-”

“Blöf mü? Ben asla blöf yapmam, Des-Akl,” diye sözünü kesti Rkahan.

“Pekâlâ, bir deneme yapalım istersen.”

Kultarin’in önüne geldi ve ona beyaz zırhının bilekliğindeki bir ekranı gösterdi.

Genç kadın onun parmağında iç içe geçirilmiş çember sembolü kızıl renkli bir yüzük olduğunu gördü. Daha önce bu işareti bir yerde gördüğünü hatırlıyordu, ancak şu an bunu düşünecek vakti yoktu. Zira ekrana baktığında midesinin karıncalandığını hissetti. Gördüğünün gerçek olmamasını diledi. Kultar, Loxrain, Hamilton ve Richard bir vadideki yoldan aşağıya doğru iniyorlardı. Görüntü onları çok uzaktan izleyen bir kameradan geliyordu.

“Eğer bana katılıp eğitimimi kabul etmezsen, onların bulunduğu bölgeye ufak çaplı bir nükleer füze yollayacağım. Çağ dışı bir teknolojidir, ama işe yarayacağından emin olabilirsiniz,” dedi Rkahan yüzünde nefretle gülümserken.

“Hayır!”

Kultarin yerinden adama doğru hamle etmek istedi, lakin daha bunu düşünmeden Rkahan onu boynundan yakalayıp havaya kaldırdı. Ateşli gözleri genç kadının üzerindeydi.

“Bana sakın karşı gelmeye kalkma, Des-Akl. Kaderini benimsersen, sevdiklerini kurtarabilirsin. Sadece benimle gel.”

“Ben-”

“Sevdiklerinin canı için yapacağın şey çok küçük bir fedakârlık bu. Benle gel ve zihninin gücünü öğren, yoksa olanlara katlanmak zorunda kalacaksın.”

Adamın bilekliğindeki ufak ekran ikiye bölündü; birinde yamaçtan aşağıya yürüyen babasını diğerinde de bir rampadaki füzeyi gösteriyordu. Kultarin yine felçli hâlde uzun süre ekrana baktı, bu arada nefes almakta da zorlandığının farkına varamadı. Sonra bakışlarını onu beklentiyle süzen Rkahan’ın üzerine çevirdi.

“Ta-tamam, ka-ka-bul ediyorum,” diyebildi.

*

Roxanne onlar gidince duvardaki büyük metal kapıları açmayı denedi. Ancak hiçbirinin bu tarafında açacak bir tutacağı veya kilidi görünmüyordu. Geçirmesi gereken zamanını onlara vurarak harcadı. Bir ara kapıların arkasından gelen garip mekanik sesler duydu. Tabii hiçbirine bir anlam veremedi. Dev mağaranın içinde de yardım istemek için bağır-mak pek bir işe yaramıyordu. Bazen beyazlar içinde birkaç yaratığın arenanın üstünden uçtuklarını görüyordu, ancak ne zaman onlara seslenmeye kalksa hepsi uzaklaşıp gidiyorlardı.

Ona bakmaya geldiklerini adı gibi biliyordu Roxanne. Bu da kendisini bir kafesteymiş gibi hissetmesini sağlamaktan başka bir şey yapmadı. Yine de bir şey dikkatini çekmeyi başardı. Gördüğü bütün arpiyaların hepsi kadındı.

Genç kadın saatler sonra kapıların kenarındaki köşede out-rup beklerken buldu kendini. Daha önce onunla konuşan arpiya muhafız yanına gelip biraz olsun yalnızlığını gider-meyi başarmıştı. Bu, diğerlerinden genç görünen bir kadının

yüzüne sahipti, kar beyazı kanatları diğerlerinden daha düzgün ve taranmış gibiydi.

Yüzünde birçok çizik ve yara vardı, lakin yüz hatları yorgun bir biçimde sarkık duruyordu. Gözleri de diğer arpiyalar gibi soluk buz mavisi rengindeydi. Bu sefer yanında silah getirmemişti. Roxanne ona bulundukları yer hakkında birkaç soru sorma şansı bulduğuna sevindi. Sinirleri en azından bir süreliğine yatışmış oldu.

Yaratığın adının Syren olduğunu öğrenmişti genç kadın. “Ben neden bekliyorum?” diye sordu Roxanne ona. Syren da onunla birlikte köşede duruyordu, ancak kanatları yüzünden oturamamıştı. Ona bakarken gırtlğından ince ve çok garip bir çınlama çıkardı. Roxanne daha önce diğerleriyle konuştuğu zamanki gibi onun söylemek istediğini derinden gelen ve kafasının içinde ortaya çıkan sesle anlayabiliyordu. “Kâhinler senin hakkında karar verme aşamasındalar daha. Biraz sabırlı olmalısın, Rok-Nai,”

Roxanne neden sonra “Benimle neden o şekilde konuşuyorsun?” diye sordu.

“Çünkü insan dilini konuşmakta zorlanıyorum, aslında Kâhin Aello hariç bütün arpiyalar Silsarian’dan başka dilleri pek konuşmazlar. Sen söylediklerimi anlıyorsun, değil mi?” “Evet,” diye cevap verdi Roxanne. “Böyle konuşabiliriz sanırım.”

“Geldiğinden beri Buzlar Ülkesi’nde bu kadar büyük bir karar hiç alınmamıştı,” dedi Syren, sesinde duyulan heyecan Roxanne’i tedirgin etti.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu şüphyle karışık merakla.

Syren gözlerini ondan kaçırarak “Daha önce erkek olanlar dışında hiçbir fani insan ülkemize girememişti,” diye yanıt verdi.

“Anlamıyorum, neden erkekleri ülkeye sokuyorsunuz da-” “Soyumuzun üremesi için erkeklerle ihtiyaç duyarız,” diye sözünü kesti. “Bizim ırkımız bu yıldızın üçüncü gezegenine gelmeden önce neredeyse tükenmek üzereydi. Çünkü sizin deyişinizle erkek türüne sahip değiliz. Hepimiz dişiyiz. Hasebiyle sadece erkekler ülkeye kabul edilebilir. Erkânımız bunu öngördü bizler için.”

“İnsanları neden köle diye satıyorsunuz?”

Syren bu sorudan hiç de rahatsız görünmeden kollarını kavuşturdu ve kanatlarını açıp duvara yaslandı.

“Öyle bir şey yaptığımız yok. Bizim hakkımızda pek çok şey söylenir. İnsan yediğimizi söylerler. İnsanları köle diye sattığımızı söylerler. Bu yalanların pek çoğu insanların bize güvenmemesi için Kiljhoon Kontes’i tarafından uydurulmuştur.”

Roxanne bariz ortada olan şeyi öne sürmeden önce yerde tamamen Syren’e dönerek gözlerini üzerine dikti.

“İyi de o zaman neden beni kaçırdınız?”

“İmparatorun seni aradığı hakkında bir bilgi aldık. Ancak daha sonra kâhinlere ne anlattıysan- seni kaçırmamız gerekti. Güvende değildin,” dedi Syren lafını değiştirip durarak.

“Ben hâlâ anlamıyorum,” diye karşılık verdi Roxanne gözlerini ondan kaçırıp önüne dönerken.

“Çok yakında anlarsın,” dedi Syren içtenlikle. Sonra kocaman kanatlarını bir çırpışta yerinden hızla havalandı.

Giderken “So-so-son-ra gö-gö-rüşmek üz-ze-zere, Rok-Nai” diye seslendi şahin çığlığını andıran ince sesiyle normal konuşarak.

Genç kadın mağaranın tavanındaki beyaz kente uçan Syren’i

izlerken başka üç şekilde daha belirlediğini fark etti karanlığın içinden. Az sonra yine aynı üçlü gelip onun önüne konular. Roxanne onların getirdikleri hava akımlarının geçmesini sabırla bekledi.

Genç kadın tam bir şey söyleyecekken ikizler Ocypete ve Celaeno aynı anda yerlere kadar eğilerek selam verdiler.

“Aramızda çok uzun süren bir tartışma yaptık, Rok-Nai,” diye lafa girdi yaşlı Aello. “Beklettiğimiz için üzgünüz.”

Roxanne onlara beklentiyle bakarken Ocypete Silsaria diliyle konuşmaya başladı.

“Sana her şeyi anlatacağız, ancak önce senin değerini kanıtlaman gerekiyor.”

Genç kadın onu yanlış duyduğunu varsayarak “Efendim?” diye karşılık verdi.

“Anlamayacak bir şey yok,” diye yanıtladı Celaeno. O da ikiziyle aynı şekilde konuşuyordu. “Bize gerçek olduğunu kanıtlamak zorundasın.”

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilim!” diye bağırdı Roxanne sinirinin iyice taşıtığının farkına varamadan.

“Evet, zorundasın, Rok-Nai,” dedi Aello yatıştırıcı bir sesle. “Eğer kandaşını bir daha görmek istiyorsan, zorundasın.”

Roxanne önce onun söylemek istediğini idrak edemedi, sonra ses tonunu düşürmeden “Bunun onunla hiçbir ilgisi-” diye devam edecekti ki; Aello elini kaldırıp onun sözünü kesti.

“Evet, var. Her şey sen ve kandaşın arasında olacak. Eğer anlamak istiyorsan, dediğimizi yapmak zorundasın. Gerçek olduğunu kanıtlamalısın.”

“Gerçek olduğumu- ne yapmalıyım peki?” diye sordu Roxanne bıkkınlıkla.

“Muktedir olacak olan sınavlardan geçmelidir. Atalarımızın söyledikleri doğruysa sana sırlarımızı açıklayacağız,” dedi Ocypete.

“Beni neden serbest bırakmıyorsunuz? Atalarınız umurumda bile değil,” diye söylendi Roxanne onlara saldırmamak için kendisini zar zor tutarak.

“Bırakacağız, ancak önce seni sınamak zorundayız,” dedi Aello, az önceki kibar ve sakın havasına dönmüştü. “Eğer doğru kişiysen, sana bilmen gereken şeyleri söyleyeceğiz.” Genç kadın kadere razı gelmiş hâlde soluğunu bıraktı.

“Ne sınavıymış bunlar?”

“Nai’lerin lideri olup olmadığını gösterecek olan sınavlardan birincisi-

“Nai’ler mi?” diye sözünü kesti Roxanne ilgiyle.

“Daha sonra anlatacağız Rok-Nai,” dedi Ocypete’in sesi zihninin içinden bir yerden. Genç kadın bir şeyler daha söylemek istedi, lakin henüz konuşmaya başlayamadan Aello’nun berrak ve kulağa bir şarkı gibi gelen sesiyle susuverdi.

“Şimdi, ilk sınav bilgeliğini ölçmek için Rok-Nai,” dedi sanki lafı az önce hiç bölünmemiş gibi. “Bir soru soracağız, sorunun doğru cevabını bilersen bir sonraki sınava geçeceksin,” diye ekledi Roxanne’in arkasında soldaki kapıyı işaret ederek.

“Yani devam edebilmen için ilk önce soruyu bilmen gerekecek, Rok-Nai,” diye belirtti Celaeno lafı sonlandırdırcasına. Roxanne omuz silkti. Buradan kurtulmayı iple çekiyordu.

“Peki, sorun o zaman.”

Aello önce diğerlerine baktı ve sonra “Nasıl bir iyilik bencilce değildir?” diye sordu ciddiyetle.

“Efendim?” dedi Roxanne şaşkınca.

“Yani öyle bir iyilik bulacaksın ki; bencilce olmayacak,” diye cevap verdi

Ocypete eğlenircesine.

"Bilmem gereken soru bu mu?" dedi Roxanne alay eder gibi bir edayla. Pek fazla düşünmesine gerek olmadığını düşünüyordu. Sonra Aello'nun kalkan kaşlarını gördüğünde sorunun hiçte kolay olmadığını fark etti.

"Bencilce olmayan iyilik mi? İyilikler bencilce, ama-"

Roxanne'in karışan aklı birden çuvalladı. Pekte öyle parlak fikirler zihninden geçiyor sayılmazdı. İkizler ise ona kısa açıklamalarda bulundular.

"Bilirsin işte, birine iyilik yaptığın zaman bundan istemesen de mutlu olursun. Yani bilinçaltın aslında kendini mutlu etmek için seni iyilik yapmaya iter."

"Aslında haz alırsın. Ama öyle bir iyilik bulacaksın ki, bundan zevk almaman gerekiyor."

"Tamam! Yeter susun artık!" diye kızdı Aello ikisine birden. İkizler seslerini kesip Roxanne'in hâlâ birçok soru işareti içeren ela renkli gözlerine odaklandılar.

Genç kadın beş dakika kadar düşününce sorunun hakikaten de çok zor olduğuna karar verdi. Bulduğu cevapların hiçbirinin doğru olmadığını içten içe biliyordu.

İlk önce birine karşılığında hiçbir şey istemeden yapılan iyilikler olabileceğini düşündü. Sonra karşılık istemeden yapılan iyiliklerin de bencilce olabileceğinin farkına vardı.

Aslında kendi uzun hayatındaki tecrübelerini hatırlıyordu. Üniversitedeyken çıktığı bir çocuğa ders notlarını verdiğini anımsayıverdi, o zamanlar onunla daha yeni tanışmışlardı. Roxanne ismi Steve olan bu gence karşı ilgi dahi duymuyordu o zaman. Ancak ona notlarını verdiğinde çocuğun çok

sevindiğini hatırlayıverdi. Genç kadın o zamanlar bundan haz aldığını içten içe biliyordu. Karşılıksız iyilik olsa da bencillik örneğiydi.

Kişi, iyilik yaparken bencilce düşünmese bile, ondan sonra hissettiği sevinç bunu aslında kendi mutluluğu için de yaptığını gösteriyordu. Roxanne kendince şifreyi çözmüş gibiydi.

Sonra lisede ona düşman olan sahte sarışın Carmen Jones denen kızı hatırlayıverdi. Olur, olmaz yerlerde Roxanne'i küçük düşürmeye çalışır, onun hakkında kötü imalarda bulunurdu. Son sınıftayken sürekli Roxanne'e asılan Bart Davis isimli bir çocuk vardı. Her ne yaptıysa bu çocuktan kurtulamamıştı. İşte tam o sıralar Carmen, Bart'la çıkmaya başlamıştı. Roxanne'i hiç sevmezdi, ama bilmeden ona bir iyilik yapmış oldu. Genç kadın bütün bunları anımsayabildiğine inanamazlık içerisinde kalmışken sorunun yanıtının da ortaya çıktığının farkına vardı. Kafasında bir ışık çaktı ve her şey çok sarıh göründü bir an.

"Bilmeden yapılan bir iyilik bencilce değildir," dedi Roxanne arpiyalara doğru.

"Birine bir iyilik yaparsan ve bundan haberin olmazsa bencilce olmaz. Yaptığını bile bilmediğin şeyden ötürü mutluluk duyamazsın."

Arpiyalar birbirlerine göz gezdirmeden konuşmadılar.

"Bilgelik insanlar için geçerli değilmiş derler atalarımız," dedi Aello. "Ama anlaşılan seninle hiç karşılaşmamışlar."

Serhan Vural

ŞEHİDAN #4

Pınar "MEDUSA" Karaca

ŞEHİDAN – IV

Bilge başında korkunç bir ağrı ile kendine geldi. Gözlerini açmaya çalıştı fakat çok keskin bir ışık buna izin vermiyordu. Elini gözlerinin önüne siper ederek tekrar bakmayı denedi. Bu lanet ışıkta neyin nesi diye düşündü. Son hatırladığı şey bir gezegen ve garvitasyon gibi saçmalıklarla dolu cümlelerdi. Gravitasyon muydu yoksa? Neler düşünüyorum ya şimdi hiç sırası değil diyerek doğrulmaya çabaladı. Kulağına doğru akın eden sesleri sınıflandırma çabası geldi bunun ardından. Hmm sanırım bir tür müzik olmalı bu dedi içinden çünkü ahenkli bir ses her yanı sarmalıyordu. Sadece kulağıyla değil kalbi ilede duyumsayabildiğini hissetti bu sesi. Sonra tanıdık bir ses böldü bu armoniyi. Neden sonra bulunduğu yerin bir kapısı ve kapının önündede birisi olduğunu farketti.

"Merhaba Bilge, kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ah, aşına bir yüz görmek ne hoş. Selam Esin. Neredeyiz?"

"Bende pek birşey bilmiyorum ne yazıkki"

"Diğerleri nerede?"

"Senin uyandığını haber vereyim, birazdan burda olurlar"

Esin'i fazla tanıyor olmasada tamamen bilinmezlikle dolu bu yerde, onu karşısında bulmak iyi gelmişti kadına. Bu hafif duygu yoğunluğu, kadının gidişiyle yerini yine sorulara bıraktı. Meraklı bakışlarla incelemeye başladı odayı. Son derece sade döşenmişti, yattığı yatak benzeri şey dışında

odada bir masa ve sandalye vardı sadece. Müzik yeniden başlamıştı. Esin yanındayken devam ediyor muydu acaba diye düşündü kadın. Belkide yalnız olduğu anlarda duyabiliyordu o sesi. Bu düşünceyi de savdı zihninden ve ayağa kalktı. Kapıya doğru ilerlediği sırada yatağın üzerindeki lamba benzeri şeyi farketti. Gözlerini açtığı zaman onu rahatsız eden şey bu olmalıydı. Lambayı incelemek için elini uzattı fakat nesnenin yaydığı ısı çok kuvvetliydi hızla elini çekmek zorunda kaldı. Isı ve ışığı aynı zamanda verebilen bir aygıt diye düşündü içinden boyut olarakta büyük sayılmaz.

"Araştırmacı kişiliğin başına dert açabilir küçük hanım?" dedi Atay.

"Oldukça meraklı olduğum doğru ama şimdiye kadar bunun bir zararını görmedim. Bu yolculuğa çıkmam ve sizin gibi ajite biri ile tanışmam dışında!.." diyerek onlara doğru yürümeye başladı. Yorgun ya da şaşkın olması Atay'ın iğnelemelerine cevap vermesini asla engelleyemezdi.

"Ajite ha? Sanırım zamanla uysallaşacaksınız ve bana alışacaksınız."

"Hiç sanmıyorum" diye kestirip attı Bilge.

"Elinde fincanın olduğuna göre hala gemide olduğumuzu düşünmem gerekmez değil mi?" diye sordu Sadun'a.

"Hayır Bilge, gemide değiliz ama burasıda fena bir yer sayılmaz. Kahvede lezzetli, onlar buna başka bir isim koymuş olsalarda."

"Evrensel bazı şeyler var galiba kahve de bunlardan biri

olmalı. Çok şanslısınız, belki bende kendime uygun bir şeyler bulabilirim zamanla." dedi gülümseyerek. Sadun'a karşı garip bir yakınlık duyuyordu. Adamın bakışlarındaki uzaklık sağlıyordu bu yakınlığı aslında. Garip bir ikilemdi ama öyleydi işte.

"Şimdi, bizi misafir edenlerle tanışmak ister misin?" diyerek araya girdi Mahir.

"Tanışma merasiminden önce, buraya nasıl geldiğimizi öğrenebilir miyim?"

"Bizde pek anlayamadık, herşey biranda oldu. Çekim alanı sorununu çözmeye uğraşırken bir hata yapmış olmalıyım çünkü gezegenden uzaklaşmak yerine gittikçe ona doğru kayıyorduk. Ardından o güçlü ışık ve sanki bir yerlerden düşüyormuş hissi geldi. Hepsı bu." dedi Taylan

"Bence Rana'dan yardım almalıydın. Bilgisayar uzmanı olan o."

"Çok büyük bir sorun gibi görünmemişti gözüme."

"Demekki büyükmüş"

"Bir dahaki sefere Rana halleder öyleyse." dedi kırgın bir ses tonuyla.

"Herneyse olan olmuş. Çabaların için teşekkürü unuttuğumu sanma." diyerek kırgınlığını azaltmayı umdu Bilge.

"Haydi artık dışarı çıkalım. Bizi bekliyorlar" dedi Mahir.

"Kıyafetlerinizi değiştirmişsiniz. Dışardakiler modayı pek takip etmiyor galiba. Komik görünüyorsunuz ve sanırım birazda müstehcen." dedi Bilge.

Giydikleri şeffaf kıyafetler tüm hatlarını belli ediyordu. Garip bir kumaştı. Uzanıp dokunmak istedi ve Esin'in yanına doğru yöneldi. Kadının kıyafeti diğerlerinkinden biraz daha uzun ve kapalıydı. Kumaşın yoğunluğu daha fazlaydı. bunun için baya savaştığını yemin edebilirdi çünkü kadın muhafazakar olduğunu her fırsatta belli ediyordu.

"Senin içinde bir tane bıraktılar" dedi Esin.

"Hayır ben giymeyeceğim. Üstümdekilerden gayet memnunuz."

"Bu bir saygısızlık olarak algılanabilir dedi Mahir, belliki bu onların geleneksel giyim tarzı."

"Geleneksel düşünce yapılarından nefret ederim" diyerek önce Atay'a ardından Esin'e baktı. Adama bakışlarında kızgınlık hakimken kadın için yönelttiği gözlerinde anlayış vardı.

"Eh pekala, umalımda dışardakiler farklı bir tepki vermesin buna."

Teker teker dışarıya çıktılar. Hava aydınlık ve ılıktı. Hoş bir rüzgarın tenine çarpışını hissetti Bilge. Meraklı gözleri etrafı incelerken, ayakları arkadaşlarını takip ediyordu. İlk olarak dikkatini çeken bitki örtüsüydü. Çevrede çok geniş alanlara yayılmış, tarla benzeri, çitle çevrilmiş yerler vardı. Daha önce görmediği renkte bir tür bitki vardı tarlalarda. Buraya

has bir şey olmalı diye düşündü. Dünyada böyle birşeye rastlamamıştı. Tarlalarda çalışan kişilerde o bildik kıyafetleri giymişti. Kendini biraz garip hissetti. Burada göze çarpan tek şey kendisiydi. Üzerindeki bol pantolon ve kazak, domates tarlasının ortasında yetişmiş karpuz gibi göze batıyordu. Bu farklılığı boşverdi ve insanları incelemeye başladı. Vücut yapıları onları insan diye sınıflandırmasına neden olmuştu. Belirgin bir fark yoktu aralarında -kıyafetlerini saymazsa-. Biraz daha koyu tenliyidiler o kadar. Güneşte fazla kalmış tatilcilere benziyorlardı.

Takip sona ermişti. Bir binanın kapısından girdiler ve karşılarına çıkan ilk odaya girdiler. Odanın ortasında bir masa, çevresinde yedi tane insan vardı. Oturmak için onları bekledikleri açıktı. Herkes yerine geçtiğinde tam karşısına denk gelen adam konuşmaya başladı. O ahenkli sesi duyduğu andaki huzur sarmaya başlamıştı kadını. Bu huzur aklına o sesi ve sesin kaynağına duyduğu merakı canlandırdı. Adamın kelimeleride sesi gibi boğuk ve anlaşılmaz bir tınıya sahipti.

"Aşmır se xor pinator---umarım kabul edersiniz"

Duyduğu kelimeler ilk anda hiçbir anlam ifade etmiyordu kadına. Fakat ardından kelimeler berraklaşmış, bir anlam kazanmıştı. Kendi dilinde duymuştu cümlelerin sonunu. Müzik susmuştu ve kelimeler yine bulanıklaşmıştı. Bir anda zihninde bir şimşek çaktı. Tabi ya o armoni sağlıyordu herşeyi. Anlamsız olana anlam yüklüyor yabancı olanı bildik yapıyordu. Neden sonra aklına o sesi ilk duyduğu zaman geldi. Kapıda Esin duruyordu ama o yinede sesi algılayabiliyordu. Kulaklarıyla olmasada kalbiyle. Çünkü Esin ile dil sorunu yoktu ve sesin kendini ortaya çıkarması gerekmiyordu. Yanıldığı daha sonra anlayacaktı.

"Sizin için odanıza bırakılan kıyafeti giyeceğinize inanıyorum" diyerek konuşmaya devam ediyordu adam.

Bakışların kendisine yöneldiğini farkedenden Bilge, söyleceklerinin anlaşılacağını umut ederek konuşmaya başladı. Kalbindeki ses çılgınca bir ritme kavuşmuştu.

"Hayır. Teşekkür ederim çok düşüncelisiniz ama ben o şeyleri giymek istemiyorum"

"Öyleyse tanrıçamızdan korkmuyorsunuz!..."

"Ne tanrıçası? Kıyafetlerimle bunun alakası nedir anlayamadım."

"İşığımızın kaynağı, Evrenin biricik kızı, Nedal"

"Güneşten mi bahsediyorsunuz? Tanrıçanız büyük olabilir ama benide küçümsemeyin!.. Uzaydaki herhangi bir gezegen ya da yıldız bana ne yapabilir ki?"

"Geceyi bekleyin yabancı.." dedi ve garip bir sessizliğe büründü adam.

"Geceyi severim." dedi Bilge ve adamın daldığı sessizliği pervasızca bölen bir kahkaha attı..

Pınar "Medusa" Karaca

(www.kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

SON GEZEĞEN #2

Caner Baydemir

SON GEZEĞEN – II

Koloniler arası iletişim birimi'nde Müdür yardımcısı olan Otto Brich o gün oldukça heyecanlıydı. Batı Avrupa Senatörü Edward Twelly- ki aslında babasının eski bir dostuydu - onunla görüşmeye gelmiş ve bir görev için en iyi adamlarını istemişti! "Bir çok adamım var," demişti Otto, "sizin istediğiniz standartlar neler?" Senatör Twelly, görev hakkında pek fazla konuşmamıştı ama ısrarla "En iyi" adamlarını istediğini belirtmişti. Ve acelesi olduğunda... Otto, Ertuğrul ve Claim'i seçerken aslında biraz tereddüt etmişti. Sessiz ve sakın Ertuğrul ile kabına sığmayan Claim'in aynı ekipte olabileceklerini doğrusu pek düşünemiyordu. Ancak en iyi adamları istenmişti ve Dünya'da bulunan en iyi adamları onlardı. Diğer adamları şu anda Güneş sisteminin değişik köşelerindeydiler ve hemen haber verilse bile en yakın olanının gelmesi 3-4 gün sürerdi. Oysa Senatör maksimum 2 günden bahsediyordu!

Otto, personel datalarının bulunduğu disk'leri Senatör'e uzattığında hala tereddüt içindeydi. Senatör sunduğu ekibi beğenmeyebilirdi. 2 gün içerisinde daha iyi bir ekip kurmasına imkan yoktu ve Senatör'e karşı yapılmış bir başarısızlık, doğrusu kariyerini pek olumlu etkilemezdi. Disk'leri aldığı anda, Senatör kısa bir süre personel kayıtlarını incelemiş ve sonra kısa bir telefon görüşmesi yapmıştı. "Dosyaları birine daha göstermem gerekiyor" demişti Otto'ya. "Bir psikolog ve toplumsal iletişim uzmanı. Bu görev için adam seçimi aslında tamamen onun kontrolünde. Ben sadece imza işlerine bakıyorum. Onun raporunu görmeden karar vermem pek doğru olmaz. Özellikle de bu görev düşünüldüğünde."

Bu olay yaklaşık iki saat önce olmuştu. Dataları ilettikten sonraki iki saat boyunca Senatör, Otto'ya görevin öneminden bahsedip durmuştu. "Sınırlar kaldırıldığı tarihten itibaren, yaklaşık üç yıl boyunca kaos hiç durmadı." diye başlamıştı sözlerine. "Senato yanlış yapıldığını düşünmeye başlamıştı. Kendi içimizde bile tekrar eski düzene dönmeye gönüllü kişiler vardı... Ama gördüğün gibi tüm zorlukların üstesinden geldik. Yinede açıkça söyleyeyim, ilk başta planlanan amaçlara ulaşılamadı. Tek bir millet'ten bahsedilecekti. Tüm kültür yapısı, ekonomisi vesairesi ile tek bir dünya... Olmadı, olamadı... Bu bina bile bunun olmadığını bir göstergesidir: 'Alman Federal Binası'... Peh, Dünya Senato'suymuş. Kendilerini beğenmiş birkaç serseriden başka birşey değiliz biz Otto. Korktuk... Evet, açıkça korktuk. Dünya Senato'sunun oluşturulmasının başlıca sebebi korku'ydü. Kolonilerin dünya dışındaki gücü karşısında korkuya kapıldık, tükettiğimiz kaynakların başka gezegenlerde çıkması yüzünden korkuya kapıldık..."

"Yirminci yüzyılın başlarını biliyormusun Otto? Dünya savaşlarının neden çıktığını? İngiltere, Fransa ve Almanya gibi ülkeler dünyadaki geri kalmış ve kaynakları zengin birçok ülkeyi sömürge haline getirmişti o tarihlerde... Gitgide dahada zenginleştiler, geliştiler, büyüdüler. Diğer ülkeler ise dahada fakirleşti. Ve sonra aradaki bu uçurum küçük bir kıvılcımın etkisiyle büyük bir patlamaya dönüştü. Bizim korkumuzun en büyük nedeni buydu. Sömürge..."

"Yirmikinci yüzyılın başında Amerika Mars'ta ilk koloniyi kurduğunda, sömürgeciliğin geri döndüğü görüşü her yerde konuşulur olmuştu. Öyle ya, Amerika artık dünya'ya bağlı bir ülke değildi. Bir ipek yolu kurmuştu kendi içinde. Bunu diğer büyük ülkeler izledi. Aydaki bir krater'i biri aldı. Europa'yı bir diğeri..."

"Eğer biz çıkıp senato fikriyle buna engel olmasaydık yeni bir dünya savaşı kaçınılmaz olacaktı. Üstelik bu kez sadece dünya ile sınırlı olmayacaktık. Düşünsene Otto. 1980'lerde Amerika ve Sovyet'leri tutan neydi? Nükleer silahları hiçbir zaman kullanmadılar çünkü kendi yaşam alanlarını yok edeceklerini biliyorlardı. Ancak artık böyle bir engel yok. Eğer biz engel olmasaydık Ay'dan yada Mars'tan yapılan bir saldırı hepimizin işini bitirirdi. Korktuğumuz buydu işte..."

"Dünya Senato'su kurulalı otuz yıldan fazla oldu. Ancak Senato'yu hala sağlam bir zemine oturtamadık. O zamandan beri herşey ince bir ip üzerinde. Bir sağa bir sola sallanıp duruyor. Tanrı'ya şükür, bunca yıldır fazla sorun çıkmadı. Birkaç küçük aşırı milliyetçi örgüt ve ahhh tabi artık gelirleri azalmış olan silah tüccarları dışında. Ama şimdi eskiye özlem duyanların, Senato karşıtlarının önünde büyük bir lokma var... Pluto bu Otto... Güneş sisteminin son gezegeni. Amerika'nın keşfi dünya tarihi için ne kadar önemliyse, bu projede o kadar önemli."

"Sabotaj mı?" diye sormuştu Otto. "Yani proje engellenebilir mi demek istiyorsunuz?" Senatör'ün yanıtı "Keşke öyle olsa." olmuştu. "Bir 'engelleme' sadece geçici bir süre etkili olur. Birkaç yıl sonra herşey düzelir. Bizim korkumuz daha büyük. Yol üzerindeki kalabalık kolonilere yapılacak bir saldırı olabilir. Ancak bu pek mümkün değil. Atlas IV çok büyük ve hantal ayrıca üzerinde pek fazla silah yok. Nede olsa bir araştırma gemisi olarak tasarlandı."

"Geriye birtek seçenek kalıyor. Yada Senato'nun üzerinde anlaştığı seçenek bu. Pluto'ya herhangi bir ülke adına sahip çıkacaklar. Senato'nun en zayıf noktası burası. Ülke sınırlarını kaldırdık ancak halen içimizdeki siyasi sınırları kaldıramadık. Böyle bir 'ele geçirme' karşısında Senato'daki siyasi yapı darmadağın olabilir."

Otto bu cevap üzerinde düşünürken Psikolog ve toplumsal iletişim uzmanı Kohl Mürger iletişime geçmiş ve ekip hakkında raporunu vermeye başlamıştı. "Mükemmel'e yakın" demişti adamlar için. "Ertuğrul Schriber, yarı Türk yarı Alman. Annesi sınırların kaldırılmasından kısa bir süre sonra Berlin'e gelmiş. Babası polis teşkilatında görevli bir memurmuş. Türkiye'ye - yada eskiden Türkiye olan topraklara - defalarca gittiğini ve annesi tarafından sıkı bir kültürel eğitim aldığını biliyoruz. Bu nedenle görevde hem Türk hemde Alman personel ile rahatça anlaşabilecektir." Senatör burda konuşmayı kısa bir süre için kesti. "Kohl, raporlarda Ertuğrul'un asosyal olduğu yazıyor. Yani sosyal etkinliklere fazla katılan biri değilmiş." Psikolog kısa bir süre notlarını kontrol ettikten sonra cevap verdi. "Evet bu doğru ancak Sanal Yaşam kayıtları bunun tam tersini gösteriyor."

"Nasıl?" diye üsteledi Senatör.

"Meslektaşlarım arasında kabul gören bir kural vardır." diye açıklamaya başladı Doktor. "Bu kurala göre Sanal Yaşam'da seçmiş olduğumuz senaryolar kişiliğimizi, tercihlerimizi ve bazen de bilinçaltımızı gösterir. Ertuğrul SY'de sürekli olarak Dune'da dolaşıyor. Hmmm, sanırım Dune'u bilmeyen yoktur... Fremen'ler birbirlerine çok bağlı bir topluluktur ve Ertuğrul bu topluluğa dahil olmayı seçmiş. Yani gerçek hayatta asosyal olması sadece uygun grubu bulamadığından olabilir. Bence Atlas IV'te istediği gibi bir topluluk bulacaktır. Belirli bir amaç için biraraya gelmiş bir topluluk... Orda Ertuğrul'un isteyebileceğinden bile fazlası var."

"Peki ya Claim?" diye üsteledi Senatör. "O adamın seçimi ne demek oluyor? SY kayıtlarında gördüklerime inanmakta zorluk çekiyorum. Bu adamın fantezilerini gerçekleştirmek için burdaki SY'yi kullanmasına nasıl izin veriliyor?" Doktor, cevabı oldukça sakın verdi. "Bu tip adamlara genellikle böyle izinler verilir." "Nasıl tip adamlar?" diye sordu senator. Doktor az önceki sakinliğini bozmadan cevap verdi: "Claim Ubermann bir kazanova, yada günümüzün James Bond'u diyebiliriz. Geçmişteki görevlerinde, kadınlarla iletişimindeki başarılarından dolayı ona bazı özel izinler verilmiş. Bu görev için biçilmiş kaftan olmayabilir, ancak unutmayalım ki gemide elliden fazla kadın olacak ve hangisinin dost hangisinin düşman olduğunu bilmiyoruz. Claim bu konuda oldukça işimize yarayabilir."

Senatör birkaç soru daha sordu ve en sonunda bu ekibin uygun olduğu kanaatine vardılar. Otto hemen bir "acil çağrı mesajı" doldurdu ve asistanını çağırarak bundan iki kopya çıkartıp Ertuğrul'a ve Claim'e iletilmesini söyledi. Yaklaşık onbeş dakika sonra Ertuğrul ve Claim yanlarına gelmişti. Senatör az evvel Otto ile konuşurkenki sakın ve sıcak tavrını bir kenara bırakmış (nede olsa Otto eski bir dostunun oğluydu) ciddi yönetici rolünü oynamaya başlamıştı. Görevin ayrıntılarını anlatırken aynı savaşa giden askerlere emir yağdıran bir komutan gibi konuşuyordu.

"Bir hafta sonra; özel olarak dizayn edilmiş olan Atlas IV, Ay'ın kuzey kutbuna yakın bir şehir olan Sentinel'den yola çıkacak. Gemi şu anda yörünge dışında son testlerini yapıyor. Birkaç gün içerisinde Ay yörüngesine girecek. Senato olarak - elinizdeki görev emrinde de iyice açıklandığı üzere - bu görevin bir terörist saldırının hedefi olabileceğini düşünüyoruz. İkiniz olası bir terör eylemini engelleyebilmek için ekibe sızacaksınız. Birincil göreviniz haber toplamak ve gemideki olası terör ekibinin listesini çıkarmak. Elinizdeki kapalı zarflarda görevin ikinci kademesi yazıyor. Bu zarfları - ki daha önceki görevlerinizden bu konuyu bildiğinizi farzediyorum - olası terör eylemi gerçekleşmeden açmayacaksınız."

Senatör'ün konuşmasını kısa bir süre için kesmesini fırsat bilen Ertuğrul sordu: "Bizden başka ekip olacak mı?" Senatör bir süre bu sorunun cevabını düşündü. Cevap verirken sesi derinden geliyordu ve ciddi görüntüsü az evvelki sertliğini kaybetmişti. Şu anda bir senatörden çok torunlarına nasihat veren bir büyükbaba gibi gözüküyordu. "Bunu

bilemem... Senato'da bilmediğiniz çok fazla şey var çocuklar. Kurulmasının üzerinden yıllar geçmesine rağmen kimse bir diğerine güvenmiyor. Benim buraya gelmemin en büyük sebebi buydu. Bütün Batı Avrupa benim kontrolümde ama ben eski Almanya'ya geliyorum. Çünkü ben bir Alman'ım. Diğerlerine güvenmiyorum. Diğer ekiplere gelince... Kim bilir? Belki benim gibi düşünen birkaç senator daha vardır. Yani orada birkaç dost bulma ihtimaliniz var."

Ertuğrul bu yorum üzerine bir soru daha sordu: "Peki ya ben sayın Senatör? Ben tam bir Alman değilim." Senatör kısa bir süre Ertuğrul'un gözlerinin içine baktı. "Kim yada ne olduğunu sana ben söyleyemem oğlum. Alman'lar için birçok görevi başarıyla tamamlamışsın. Bu çoğumuzun yapamadığı bir şey."

2235 yılında insanoğlu, artık dünyanın zincirlerini kırmış ve uzayda koloni kurmayı başarmıştı. Ancak hala güneş sistemine esir haldeydiler. Değişik gezegen ve uydulardaki koloniler, toplum ve ülke gibi kavramlara bambaşka anlamlar katmıştı. Böyle bir zamanda, Atlas IV ve mürettabatının görevi, güneş sisteminin sınır taşı, son Gezegen Pluto'nun araştırılmasıdır. Ancak gerek siyasal gerekse toplumsal açıdan bu görevin anlamı büyüktür ve engel olunmazsa Atlas IV binyılın en büyük terör eylemlerinden birine sahne olacaktır.

Devamı gelecek sayıda...



ÖZGÜR İRADE #2

Burak Yılmaz

ÖZGÜR İRADE – II

Mağaradaki dar geçitten zar zor geçtikten sonra kayayı geçidin ağzına düşürmek için çantasından elektromanyetik darbe silahını çıkardı, sonra kayanın üstüne doğru birkaç kere ateş etti. Kayanın içindeki demir mineralleri ısınmaya başlayınca genleşip kayayı parçaladı ve kaya geçidin üstüne dökülerek geçidi kapattı. Birkaç dakika sonra mağaranın ağzından kedi gözü gibi iki pırıltı belirdi ve kayboldu, şimdilik tehlike geçmişti. Geçidin ağzında biraz dinlenip içindeki milyonlarca robotun işlerini bitirmesini bekledi, acı dayanılmazdı, fakat örülen her kas dokusu birleştirilen her kemik parçasıyla acısı da azalıyordu. Acıların sona ermesi yaklaşık 30 dakika sürmüştü. Tamamen iyileştiğini hissettikten sonra kalkıp geçidin sonuna doğru yürümeye başladı. Geçidin sonu kaza yaptığı yola yukarıdan bakan bir tepeye açılıyordu. Tepenin üstüne çıkınca kaza yaptığı yeri ve biraz ileride kendisini yakalamaya çalışanların arabasını gördü.

Arabanın yanında sadece bir kişi duruyordu, elektromanyetik silahını çıkartıp sessizce arkadan yaklaştı ve silahı adamın sol kulağının arkasına dayadı. Adam silahı hissedince yüzü öfkeyle gerildi ve arkaya bakmaya çalıştı.

Kulağına dayanan silahın bir EMP silahı olduğunu görünce gülmeye başladı.

- Ne yani beni bununla mı öldüreceksin? Yoksa canlılara etki etmediğini unuttun mu?
- Blöf yapmaya kalkma, canlılara zarar vermediğini ben de biliyorum, peki ensedeki alete bu mesafeden ateş edersem ne olacağını sen biliyor musun? İstersen anlatayım, ilk önce beyninin tüm kıvrımlarında, tüm damarlarında ve tüm hücrelerinde ani bir acı hissedeceksin, daha sonra beynin o kadar ısınacak ki son algıladığın şey beyninden gelen yanık kokuları olacak. Sence yeterli mi?

- Demek orada olduğunu biliyorsun, peki nasıl?
- Beni neden arıyorlar sanıyorsun o aleti yapan benim

Bu sözden sonra ikisi de susmuştu ama iletişimleri devam ediyordu, öndeki adamın sol kulağının hemen arkasında derisinin altından bir ışık yanıp sönmeye başladı aynı anda diğerinde de başlamıştı. İkisi de yerinden kıpırdamıyordu ama aralarında kıyasıya bir kavgaya sürüyordu, bu kavgayı kasları değil iradesi güçlü olan kazanacaktı.

Birbirlerinin beyinlerinin içindeydiler, her biri diğerinin acılarını, anılarını, korkularını kendisine karşı kullanıyordu, sanki eski çağlardaki büyücüler gibi. Birden öndeki yere yığıldı gözleri yavaş yavaş kapandı ardından da kulağının arkasındaki ışık söndü.

Birkaç saniye sonra araba tekrar havalanmış ve ilerlemeye başlamıştı bile ama bu sefer yeni sahibiyile. Bu arabayı sürmek müthiş bir zevkti özellikle de beyin ile direkt bağlantı kurma özelliği sayesinde, araba kendi varlığını görmeyi engelleyen bir sinyal yolluyordu, böylece yolda sadece yol ve sürücü kalıyordu, insan kendisini yolun üstünde süzülü-

yormuş gibi hissediyordu. Keşfettiği aletle bu kadar güzel şeylerin yapılabilmesi olmasından dolayı gurur da duyuyordu ama insanların hizmetinde kullanılmak yerine onlara karşı kullanılacak olması ona acı veriyordu. Bu düşüncelerle ileride ışıkları görünen kasabaya doğru ilerlemeye devam etti.

Üç gün sonra, sabahın erken saatlerinde, olayın geçtiği yerden çok uzakta sakin bir dağ köyünde köyün öğretmeni küçük serasında çiçekleri ile konuşup onları kokluyor, buduyordu. Gözlerinde mutluluk pırıltıları vardı, yaşadığı anın verdiği huzuru tüm hücrelerine kadar hissediyordu.

Seradan ayrılıp da evine doğru giderken kapısının yanında uzun boylu ve siyah elbiseli bir adamın dikildiğini gördü. Bu civardan olmadığı belliydi, endişelenerek evine doğru yürümeye devam etti. Eve yaklaşmaya başladığında adam onu gördü ve ona doğru yürümeye başladı.

Ancak "Merhaba Barış, nasılsın eski dostum?" diye ona sarılmaya çalıştığında gelenin kim olduğunu anlayabilmişti.

- Aman Allah'ım, Cahit bu sen misin, inanamıyorum ben seni üç sene önce bir uçak kazasında öldü biliyordum.
- Doğru hatırlıyorsun, ama gerisini evde anlatacağım sana, umarım şimdi eski bir dosta verecek bir fincan sıcak kahven vardır.
- Tabiki var gel içeri.

Barış kapıya doğru yürüdü ve parmağındaki yüzüğün taşı tarafını kapının Kilidindeki boşluğa yerleştirdi, kapı 'hoş geldiniz' diyerek açıldı.

Burak Yılmaz

(www.kavipdunya.com sitesinden alınmıştır.)



SİBER VELET

Yazarı Bilinmiyor

SİBER VELET

Çalar saat yediyi gösterirken öttü ve birkaç nanosaniye içinde yatağımdan kalkmış, akımı almış ve sisteme bağlanmışım. Yalnızca bu kadarını yapmaya fırsatım oldu. Sistemimi çalıştırıp şu mesajı aldığımda-
CRACKERLAR/AHBAP/8DE

-tekrar kapanmam uzun sürmedi. Lanet olsun! Rayno, her zamanki gibi, sisteme benden önce bağlanmıştı ve mesajın anlamı birisinin bizim Ağ'ımıza girdiği -bu da bir araba dolusu bela demektir! Terminal başında daha fazlasını yapamazdım, bu yüzden tulumumun fermuarını çektim, saçımı taradım ve alt kata indim.

Ben mutfağa süzülüşümde annem ve babam kahvaltı ediyorlardı. Annem bir gülümseme eşliğinde "Günaydın, Mikey!" dedi. "Geçen gece o kadar geç bir saate kadar ayaktaydın ki seni otobüsünü yakalamadan önce göremeyeceğimi sanmıştım."

"Kıracak zor bir programım vardı." dedim.

"Peki," dedi. "şimdi de oturup doğru dürüst kahvaltı edebilirsin." Mikrodalgadan birkaç tane Sara Lee çekip onları masaya bırakmak için döndü.

İçtiği kahfiksini* ve okuduğu faksın ardından babam "Derslerini zamanında yapasn tüm geceyi uyanık geçirmek zorunda kalmazdın." diye homurdandı. Bardağıma biraz meyve suyu atıp yuvarladım, ağızıma bir Sara Lee tıktım ve gitmek üzere ayağa kalktım.

"Ne?" diye sordu annem. "Edeceğin kahvaltı bu kadar mıydı?"

"Zamanım yok." dedim. "Programımın işleyip işlemediğini görmek için okula erkenden gitmem gerekiyor." Babam bir şeyler daha homurdandı ve annem onu susturmak için konuşmaya başladı, ancak kapıdan çıkmış olduğum için pek bir şey duyamadım.

Beni seyrediyor olmaları ihtimaline karşılık okula giden taşırsisteme bindim. Hattın iki blok aşağısına gelince inip zıt yöne giden araca aktarma yaptım ve iki aktarma daha yapınca sonum Ahbap'ın 24-Saat Burgercisi'ne varmak oldu. Rayno kabinimizdeydi ve kızgın gözleri kahfiksini süzüyordu. Saat 7:55 'ti ve Georgie ile Lisa'dan önce gelmeyi başarmıştım.

Rayno'nun karşısındaki koltuğuma çöker çökmez "Bağlantıda neler var?" diye sordum. Bana kaşlarının arasından bakmakla yetindi ve tekrar sormamam gerektiğini farkettilim. Saat sekizde Lisa geldi. Lisa Rayno'nun hatunu, ya da en azından öyle olduğunu umuyor. Nedenini biliyorum: Rayno on yedi yaşında -bizden iki yaş daha büyük- temiz plastik giyip saçını Kama tarzında kestiriyor (Saçımı o şekilde kestirmek istediğimi söyleyince babamın çiplerinden biri yanıyordu) ve öylesine cool takılıyor ki kıza, tüm yalvarışlarına karşın, el sürmeye bile yanaşmıyor. Kız Rayno'nun yanında ki koltuğuna atladı ve adam gözünü bile kırmadı.

Saat 8:05 'te Georgie hala gelmemişti. Rayno saatine bir kez daha baktı ve sonunda kafasını kahfiksinden kaldırdı.

"Derleyici programımızı kırmışlar." dedi. Lisa ile ben küfrü bastık. Kendi Ağ'ımızı koruyacak küçük programın üzerinde beraber çalışmıştık. Demek istediğim şu ki, bizim *gerçekte* ne ile uğraştığımızı keşfedecek olsalar İhtiyarlarımızın

anakartları yanırıverirdi. Şimdi ise programımız birisi tarafından kırılmıştı.

"Georgie'nin pederi mi?" diye sordum.

"Öyle gibi." Tekrar küfrettim. Georgie ve ben Ağ'ı kurmak için akıllıtermiçlerimizi pederinin ev bilgisayarına yüklediğimiz ıvır zıvırla bağlamıştık. Benim babam bir işletim sistemini sokakta görse tanımazdı, ancak Georgie'nin pederi -o bir *yeşildiş*'ti. Teknolojiye meraklı bir tip. Bir defasında yüklediklerimizden birini bulup ne iş yaptığını anlamak için onu ayrıştırmayı denemişti. O gün paçayı zor sıyırmıştık.

"Ne kadar ileri gidebilmiş olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Lisa. Rayno'nun bakışları onu delip geçti ve kapıya doğru uzandı. Georgie gelmişti.

"Yakında öğreniriz." dedi Rayno.

Georgie yanıma gelirken gülümsüyordu, ancak Rayno'nun gözlerindeki o bakışı gördükten sonra yanıma otururken koltuğunda bir bubi tuzağı bulmayı bekler gibiydi.

Rayno bir köpekbalığı gülümseyişiyle "Günaydın, Georgie." dedi.

"Pürüz çıkarmadım!" diye sızlandı Georgie.

"Ona hiçbir şey anlatmadım!"

"Öyleyse bu işi nasıl başarabildi?"

"Onun nasıl olduğunu bilirsin, tuhaf biridir! Bilmecelerden hoşlanır!" Georgie destek bulmak için bana baktı.

"Geç kalmam da bu yüzden oldu. Beni sorgulamayı deniyordu, ancak ona birşey anlatmadım! Galiba işin ancak yarısını çözebilmiş. Bana Ağ hakkında soru sormadı!"

Rayno arkasına yaslandı, parmağını bizlere doğrulttu ve gülümsedi. "Siz veletler ne kadar *şanslı* olduğunuzu hiç bilmiyorsunuz. Geçen gece Ağ'daydım ve güvenlik şifrelerini bilmeyen birisinin Georgie'nin derleyicisine burun sokmakta olduğunu saptadım. Bazı değişiklikler yaptım. Senin peder onları çözene kadar, eh işte..."

Rahat bir soluk aldım. Cool takılmakla neyi kastettiğimi anlamışsınızdır. Rayno bize tur bindirmeyi hep beceriyordu. Rayno yumruğunu masaya indirdi.

"Fakat *Kahretsin* Georgie, bundan böyle adamı daha yakın bir takibe alacaksınız!"

Sonra Rayno gülümsedi ve bize içecek ile kek ısmarladı.

Lisa vişneli Kola aldı, Georgie ve ben de tıpkı Rayno gibi kahfiks söyledik. Tanrım, o nesnenin tadı gerçekten berbat! Fincanlar götürüldüğü zaman Rayno tulumunun fermuarını çözüp iç cebine uzandı.

"Pekala veletler," dedi sessizce, "esas eğlencenin zamanı geldi." Cebinden şak diye mikrotermiç çıkardı. "Okul paydosu!"

Şimdi bile o mikroterminali görünce dengemi yitiriyorum -İsa adına, öylesine güzel ki! Bir Zeilemann Nova 300'dü, fakat onu geliştirmek için harcadığımız onca zamandan sonra anakartı haricinde hemen herşeyi değişmişti. Yüksek baud-hızı, ramler, ramler, video kaseti boyutuna inene dek küçültülmüş bir ekran; o makinanın benzerine sahip olabilmek için bir kulağıma feda edebilirdim. ROM'una daha fazla numara tıktırabilmek için Georgie'nin pederindeki ekipmanı kullanmıştık ve ŞehirNet'te aygıtın konuşamayacağı tek bilgisayar bile yoktu.

Rayno bir akıllı-taksi çağırdı ve Ahbap'ın yerinden dışarı fırladık. Artık bize taşırsisteme binmek yoktu, seyahat tarzımız fiyaka kazanmıştı! Akıllı-taksinin ücretini bir avukatlık

bürosuna yıkıp tüm Doğu Yakası'nı dolaştık. Bir süre sonra bulvarlarda gezinmenin tadı kaçtı, biz de rotayı kütüphaneden yana çevirdik. Eğlencemizin çoğunu kütüphanede yaşıyorduk, çünkü orada bizi rahatsız eden olmuyordu.

Oraya *giden* bile olmuyordu. Parası halen avukatlık bürosuna yazılmakta olan akıllı-taksiyi Batı Yakası'na yolladık. Bekçilerin ve kütüphanecilerin yanından geçmek sadece bir kimlik kartı göstermeye baktı ve raflar arasına sızdık. Bakın, kütüpsistem terminallerine girmek için ömrünüz boyunca kimlik göstermek zorunda kalabilirsiniz -ki kimliğiniz bizimki gibi taklitse bu bile bir haltınıza yaramaz- ve karşınızdakiler hep tetiktir. Ama termlerinin yerini değiştirip durdukları için binanın her yerinde şebekeye bağlı soketler vardır. Kullanılmayan bir soket bulduk ve Georgie'yle ben erketede dururken Rayno mikrotermini prize takıp hatta bağlandı.

"Ağ'a girmemi sağla," deyip termi bana bıraktı. Ağ için yüklü bir işletim sistemimiz yok, bu yüzden Rayno hız ve kabiliyet isteyen işleri bana yaptırır.

Datafon yoluyla bizi kütüpsistemden çıkartıp ŞehirNet'e soktum. Bakın, bu İhtiyarların asla anlamayacağı bir olay. Hala bilgisayarın tek bir kutu içindeki bir beyin olması gerektiğini sanıyorlar. Yüz ayrı yere yüklü işletim sistemlerini birbirine bağladığım anda hepsinden aynı sonuçları alabilirim. Hemen her bilgisayarın bir datafon soketi var, ŞehirNet *muazzam* bir bağlantı sistemi ve Rayno'nun mikroterminde işi temizce ve kimsenin bizi saptamamasını sağlayacak kadar hızlıca yapacak kafa var. Derleyiciyi Georgie'nin pederinin bilgisayarından çekip aldım ve kendi Ağ'ımıza bağlandım. Sonra da termi Rayno'ya geri teslim ettim.

"Pekala, biraz eğlenelim. Başvuruları alabilir miyim?"

George pederiyle ödeşmek için birşeyler yapmak istiyordu, benim yapılacak rutin bir tahrifatım vardı, ancak Lisa'nın gözleri parladı çünkü Rayno termi önce ona bıraktı.

"Lewis'i yakmak istiyorum," dedi kız.

"Of be!" diye şikayet etti George. "Onu geçen hafta yapmıştın."

"Tamam da bana konulu kompozisyonundan bir F daha verdi." "Ben asla F almam. Eğer arada sırada kitap *okuyacak* olsaydın..."

"Georgie," dedi Rayno yumuşak bir sesle, "Bağlantıda olan Lisa." Bu meseleyi çözdü. Lisa'nın gözleri bariz bir biçimde ışıltıyordu.

Lisa geriye, ŞehirNet'e dönüp Lewis'in kütüpsistem hesabına süresi dolmuş iki yüz kitap ekledi. Sonra adamın ofisindeki fakstan çıkartılmak üzere Britannica Ansiklopedisi'nin tam bir dökümünü sipariş etti. Sıra bendeydi.

Ben giriş yaparken Georgie ve Lisa gözcülük ediyordu. Rayno omuzumun üzerinden seyretmekteydi. "Bu hafta yeni bir şey var mı?"

"Havaalanı rezervasyonları. İki hafta önce iş gezisine çıktığında babamla beraber gittim ve muhtemel bir eğlence olacağı saptadım. Bilet gişesindeki adamı epeyce dikkatli bir taramadan geçirip giriş şifresini öğrendim."

"Tamam, bana ne yapabileceğini göster."

Giriş o kadar kolay oldu ki ilk başta bir çift rezervasyonu silip ziller ile düdüklerin çalıp çalmayacağını görmekle yetindim.

Hiç. Kontrol yok, anahtar sözcük yok, onaylama şifresi yok.

Çökme veya kilitlenmeyle karşılaşmadan bir düzine insanı sildim. "İsaa..." dedim, "Derinlemesine güvenlik önlemlerinden eser yok!"

"Sana söylemiştim. İhtiyarlar göründüklerinden bile daha aptal. George? Lisa? Buraya gelip ne çalıştırdığımızı görün!"

George hakikaten meraklanmıştı ve sürüyle soru sordu, fakat Lisa sadece sıkılmış görünmekle, sakızını patlatmakla ve Rayno'ya yakın durmaya çabalamakla meşguldü. Sonra Rayno "Susam Sokağından ayrılma zamanı." dedi. "Bir uçuşu imha et."

Dediğini yaptım. Dosya kaydetmek kadar kolaydı. Birkaç tuşa vurdum, Enter'a bastım ve tüm o rezervasyon dosyalarından bütün bir uçağı eksilttim. Vay canına, yolcular havalanına geldikleri zaman hayli şaşıracaktı. Sırayla imha etmeyi sürdüreceksen Rayno beni engelledi.

"Ziller ve düdükler yok belki, ancak bütün bir sıra dolusu uçuş silmen göze batacaktır. Şunu seyret."

Termi benden aldı, RAM'de gelecek yıl boyunca küresel çalışıp :07 ile biten saatlere konulacak her uçuşu silecek bir rutin hazırladı.

"Bu tür şeyleri saptanmadan halletmenin yolu bu."

"Akıllıcaydı." diye bana cıvıladı Georgie. "Mike, sen dahi-sin! Bu fikirleri nereden buluyorsun?" Rayno'nun gözlerine çok tuhaf bir bakış yerleşti.

Rayno "Sıra bende," diyip havacılık sisteminden çıktı.

"Sırada ne var?" diye sordu Lisa.

"Evet, demek istediğim, havacılığı çöplüğe çevirdikten sonra..." Georgie kendisinden susmasının beklendiğini farketmemişti.

"Georgie! Mike!" diye tısladı Rayno. "Erketeye!" Yavaşça ekledi, "Büyük İş'in sırası geldi."

"Emin misin?" diye sordum. "Rayno, hazır olduğumuzu zan-netmiyorum."

"Hazırız."

Georgie mızızlaştı. "Başımız *büyük* belaya girecek-"

"Tırsık." dedi Rayno tükürürcesine. Georgie çenesini kapattı.

Büyük İş üzerinde iki ayı aşkın süredir çalışıyorduk, gene de onun hakkında kararlılık duymuyordum. Durum *neredeyse* bir Eğer/O zaman/Başka Durumda döngüsü kuruyordu; *eğer* Büyük İş tutarsa / *o zaman* zengin olurduk / *başka durumda*, gözümü korkutan şey mevzunun *başka durumda* kısmıydı. Georgie ile ben ortalığı taramadan geçirirken Rayno işe koyuldu. ŞehirNet'e geri gidip BizimAğ'dan kırıcı işletim sistemini çağırdı ve onu Tüccar Bankacılık & Yatırım'a yerleştirdi. Ben aynı yere daha zorlu bir yoldan girmiş, ancak hesaplara hiç bulaşmamıştım; amacım yalnızca başarıp başaramayacağımı öğrenmekti. Verilerim onların sisteminde yaklaşık üç haftadır pinekliyordu ve kimse bunu farketmemişti. Rayno'nun fikri bir banka bilgisayarını diğer banka bilgisayarlarındaki güvenliği kırmak için kullanmanın hayli eğlenceli olacağı yönündeydi.

O inceleyip kurcalarken yakından gelen adımlar işittim ve gidip bir gözattım. Yalnızca uyuyacak kuytu bir köşe arayan bir müstahdemdi. Geri döndüğümde Rayno bağlantı kurmayı bitirmişti. "Tamam çocuklar," dedi, "bu kadar." Hepimizin seyrettiğinden emin olmak için çevresine bakındı, termi kaldırdı ve parmağını RETURN tuşuna vurdu. Hepsini bu kadardı. Ekrana bakakaldım, *başka* neler olacağını görmeyi bekliyordum. Rayno'nun tahmini olayın doksan saniye kadar

süreceği idi.

Büyük İş, anlarsınız ya, Rayno'nun fikriydi. Sherman Oaks'lı bir grup veledin beş milyon dolarlık bir elektronik fon transferi sırasında kılpayı yakalandığını duymuştu; çocuklar beş milyonu oradan oraya gezdirmiş, tümünü 40 \$'lık bir kişisel mevduat hesabına atmaya kalkışana dek kayaya toslamamışlardı. Tüm bayraklar bu hata üzerine kalkmıştı.

Rayno cool takılır; Rayno akıllıdır. Biz açgözlü davranmayacak, EFT'yi yalnız elli bin üzerinde gerçekleştirecektik. Bunu da kimse garipsemeyecekti, para bazı yasal hesaplardan geçirilecek, paravan olan yirmi tanesine ise sonradan yatırılacaktı.

Eğer plan tutarsa.

Ekran yanıp söndü, titreşti ve şunu gösterdi:

AKTARIM TAMAMLANDI. İYİ GÜNLER.

Haykırmaya başladım, fakat bir kütüphanede olduğumu hatırladım. Georgie benim kadar ürkmemiş gibiydi. Lisa ise Rayno'ya saldıracak gibi görünüyordu.

Rayno yalnızca küçük, yarım gülümsemesini takındı ve şebekelerden çıkmaya başladı. "Eğlence bitti, çocuklar."

"Bana hiç sıra gelmedi." diye mırıldandı Georgie.

Rayno tüm ağırları terketmişti ve makinayı kapatıyordu. Ağır ağır döndü ve Georgie'ye o kaşlarının arasından baktı. "Sen hala Liste'desin."

Georgie bunu hazmetti çünkü yapabileceği başka bir şey yoktu. Rayno mikrotermini katladı ve onu tulumunun iç cebine geri tıktı.

Kütüphanenin dışında bir akıllı-taksiye bindik ve öğle yemeği için Lisa'nın seçtiği bir yere gittik. Georgie akıllı-taksinin beynini karıştırmayı, böylece bir sonraki müşterisine tüm eyaleti gezdirtmeyi önerdi, ama Rayno bunu yapmasına izin vermedi. Rayno yemek boyunca da onunla pek konuşmadı. Yemekten sonra onları Martin'in Mikrocusu'na yollanmaya ikna ettim. Bu takılmasını en sevdiğim ortamlardanandı. Martin tanıdıklarım arasında kafasındaki çipleri yakmadan bilgisayarla haşır neşir olabilen tek İhtiyar, bana asla tepeden bakmaz ve dükkanındaki nesnelere el sürmeme ses çıkarmaz. Aslında Rayno'nun Lisa'ya doğumgünü hediyesi olarak 3000 dolarlık bir videografik animasyon sanatı paketi aldığı günden bu yana Martin bizi görmekten büyük bir memnuniyet duyuyor.

İçeri girdiğimizde Martin terminin başında oturuyordu. "Ah, selam Mike! Rayno! Lisa! Georgie!" Hepimiz baş salladık.

"Sizi tekrar görmek güzel. Sizin için ne yapabilirim?"

"Sadece bakıyoruz." dedi Rayno.

"Eh, o bedava." Martin termine dönüp birkaç GİRİŞ tuşuna bastı. "Lanet olsun!" dedi makinaya.

"Sorun ne?" diye sordu Lisa.

"Sorun benim." dedi Martin. "Yazmam gereken bir software paketi var, fakat patlak verip duruyor ve neyin yanlış olduğunu bilmiyorum."

Rayno "Yazılımın görevi ne olacak?" diye sordu.

"Ah, bu bir gayrimenkul sistemi. Bilirsin, günümüz dolarına göre gelecekteki değer meselesi. İskontolar, enflasyon, amortizasyon, vergi kredisi."

"Bizim dilimizde anlat şunu." dedi Rayno. "Hangi sayılar güçlük çıkartıyor?"

Martin açıklamaya başladı ve Rayno bana: "Senin tarzında bir iş gibi görünüyor." dedi. Martin yüz elli kiloluk yağlarını sandalyeden kaldırdı ve term başına çöktüğümde omuzundan ağır bir yük kalkmışçasına rahatladı. Parametreleri tara-

dım, Martin'in programına göz gezdirdim, biraz işlem yaptım. Martin yalnızca birkaç hata yapmıştı. Herkes yapabiliirdi. Martin'in programını çöpe yollayıp kendiminkini kafadan yüklemeye başladım.

"Şunun gidişine bakar mısınız?" dedi Martin.

Cevap vermedim çünkü assembly dilinde düşünüyordum. On dakika içinde yazılımı bitirmiş, derlemiş ve test sınavından geçirmeye başlamıştım. Elbette ki mükemmel çalışıyordu.

"Siz veletler beni şaşkına çeviriyorsunuz." dedi Martin.

"Programlarken benim konuşmak için harcadığımdan daha az çaba sarfediyorsunuz."

"Zor bir şey değil."

"Senin için değil, belki. Vaktiyle Arapça konuşarak büyümüş bir çocuk tanımıştım, o da aynı şeyi söylemişti."

Kafasını salladı, sakalını çekiştirdi, suratına bakıp gülümse-di. "Her neyse, çok sağol, Mike. Nasıl teşekkür edeceğimi..." Parmaklarını şaklattı.

"Baksana, geçen gün elime birşey geçti ve bahse girerim ki çok ilginç çekecek." Beni vitrine götürdü, bahsettiği nesneyi çıkartıp tezgaha koydu. "Mikroterm alanında son sözün sahibi. Zeilemann Starfire 600."

Az kalsın düşecektim! Sonra ona dokunmaya yetecek kadar cesaret topladım. Ekran kapağını kaldırdım, parmaklarımı dokunmatik yüzeyinde gezdirdim ve onu *fena halde* arzulu-yordum! "Akıllı bir cihaz." dedi Martin. "Ramle yüklü, yüklü ve soketli."

Rayno gözünde soğuk bir bakışla aygıtın özelliklerini okuyordu. "Benim 300'üm daha hızlı." dedi.

"Öyle olmalı." dedi Martin. "Onu öldüresiye geliştirdin."

Ancak 600 neredeyse onun kadar hızlı, piyasa malı ve listeye 1400 dolardan girdi. Benim tahminime göre seninkini upgrade ederken neredeyse üç bin harcamış olmalısın."

"Onu deneyebilir miyim?" diye sordum. Martin beni kendi sistemine bağladı, makinayı açıp şebekeye girdim. Harika çalışıyordu! Sessizdi, kesindi; Rayno'nunki kadar hızlı değilse varsın olmasını -Ben arada bir fark görememiştim.

"Rayno, bu nesne sınırları zorluyor!" Martin'e baktım.

"Acaba bir anlaşma yapmamız...?" Martin terminaline, testi hiç pürüz çıkarmadan sürdürmekte olan programına doğru baktı.

"Bu benim de aklımdan geçti, Mike. Yaşça küçüksün, bu yüzden de seni yasal yoldan işe alamam." Sakalını çekiştirip dilini ağzının çevresinde yuvarladı.

"Ama bu gayrimenkulcü müşterimden bolca eklemek kazana-cağım ve haksızlık etmemek için... Bak ne diyeceğim. Belki seni işe alamam, fakat senin hazırlayacağın yazılımları satın alabileceğime eminim. Bunun gibi... eee... yedi proje için danışmanım olmanı söylesem anlaşmaya varmış olur muyuz? Sana uyar mı?"

Evet diye bağırmaya fırsat bulamadan Rayno benimle Martin'in arasına sıkıştı. "Aygıtı satın almak istiyorum. Listedeki fiyatından." Tulumunun cebinden bir nakit kartı çekti. Martin'in çenesi aralandı. "Eee, ne bekliyorsun? Plastikim sağlandı."

"Listedeki fiyatından mı? Ama Mike'a bir borcum var." diye protesto etti Martin.

"Listeden. Bize hiç borcun yok."

Martin yutkundu. Kartı alıp üzerinde bir kontrol işlemi yürüttü. "Temiz çıktı." dedi şaşkınlıkla. Kasayı yumruklayıp gülmeye başladı.

"Siz veletlerin bu kadar parayı *nereden* bulduğunu bilemiyorum!"

"Banka soyuyoruz." dedi Rayno. Martin güldü, Rayno güldü ve hepimiz güldük. Rayno termi aldı ve dükkandan dışarıya yürüdük. Çıkar çıkmaz aleti bana uzattı.

"Sağol Rayno, ama... ama anlamayı kendi başıma halledebilirdim."

"Mutlu yıllar, Mike."

"Rayno, doğum günüm ağustosta."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Sen *benim* için çalışıyorsun." Okulun bitiş saati yaklaşmıştı, bu yüzden Ahbap'ın yerine döndük. Yolda, akıllı-taksinin içindeyken Georgie elimden Starfire'ı aldı, nazikçe kasasını açıp kartları inceledi. "Baud hızını kolayca iki katına çıkartabiliriz."

"Piyasadaki haliyle bırakalım." dedi Rayno.

Ahbap'ın yerinde ayrıldık ve taşırıstemle eve döndüm. Şanslıydım, çünkü annemle babam evde değillerdi ve üst kata, dolabıma fırlayıp Starfire'ı deneyebilecektim. Keşke Rayno'nunkiler gibi esaslı ebeveynlerim olsaydı. Onunkiler çocuğa budalaca sorular sormuyor.

Annem her zamanki saatinde döndü ve okulda neler yaptığımı sordu. Pek birşey söylemek zorunda kalmadım, çünkü o sırada ocak yemeğin hazır olduğunu duyurdu ve annem sofrayı kurmaya koyuldu. Beş dakika sonra babam geldi ve yemeye başladık.

Telefon yemeğin ortasında çaldı. Sıçrayıp ona bakan ben oldum. Georgie'nin pederiydi ve babamla konuşmak istiyordu. Telefonu verdim ve kulak misafiri olmayı denedim, ama babam yan odaya geçip alçak sesle konuşmaya başladı. İştahım kaçmıştı. Zaten tofuyu da hiç sevmezdim.

Babamın sessizliği uzun sürmedi. "*Ne* yaptınız?! Bana söylediğiniz için teşekkür ederim! Hemen gidip ne dümenler döndüğünü öğreneceğim!" Kapattı.

"Arayan kimdi, David?" diye sordu annem.

"Arayan bay Hansen'di. Georgie'nin babası. Mike ve Georgie gene o Rayno denen veletle dolaşıyormuş!" Hışımınla dönüp bana baktı. Hem de mutfak kapısından çıkmama ramak kalmışken. "Michael! Bugün okula gittin mi?"

Kayıtsızca konuşmaya çalıştım. Galiba tofu boğazımı tıka-
mıştı. "Evet...evet. Gittim."

"Öyleyse Bay Hansen'in seni kent kütüphanesinden çıkarken görmesini nasıl açıklıyorsun?"

Takılmıştım. "Ben- ben oraya özel bir konuda araştırma yapmak için gitmişim."

"Hangi ders için? Söylesene Michael, hangi derse çalışıyordun?"

Çok fazla veri gelmişti. Kilitlenmek üzereydim.

"David." dedi annem. "Biraz aceleci davranmıyor musun? İyi bir açıklaması olduğundan eminim."

"Martha, bay Hansen bilgisayarında Georgie ve Michael'ın koyduğu birşeyler bulmuş. Çocukların bankalara bulaştığını düşünüyor."

"*Bizim* Mickey mi yapmış bunu? Bu kötü bir şaka olmalı."

"Bunun ne kadar ciddi bir sorun olduğunu bilmiyorsun!

Michael Arthur Harris! O terminalin başında tüm gece otururken neler yapıyordun? Hansen'in bilgisayarındaki o sistem neyin nesiydi? Cevap ver! Ne çeviriyorsun?"

Gözlerim yanıyordu. "Bu seni ilgilendirmez! Burnunu asla anlayamayacağın işlere sokma, seni modası geçmiş antika!"

"Bu bardağı taşıran *son* damlaydı! Sizin gibi başbelası veletlerin derdi ne bilmiyorum, fakat o *nesnenin* fayda getirmedi-

ğine eminim!" Paldır küldür odama doğru fırladı.

Basamaklar boyunca önüne geçmeye çalıştım ve bu yalnızca ellerimin üstüne basmasına yaradı. Annem telaşla peşimizden gelirken adam terminalimin tüm fişlerini çekmekle meşguldü.

"Bak David." dedi annem. "Sence de biraz sert davranmıyor musun? Ona ödev yapmak için gereksinimi var, değil mi Mickey?"

"Bu kez onun adına mazeret uyduramayacaksın, Martha. Kararımı verdim! Bu alet bodruma gidiyor, yarın da kablo şirketini arayıp hattı söktüreceğim! Bilgisayarla yapacak işi varsa çalışma odasındaki terminali kullanır, böylece gözümün önünde olur!" Akıllıtermimi bir patırtı eşliğinde dışarı taşıdı. Kapıyı çarpıp kilitledim.

"İsteğin buysa orada oturup somurtabilirsin! Sana faydası dokunmayacak!"

İçimdeki kırıp dökme isteği yatışana dek ortalığa yastık fırlattım, sonra da dolaptan Starfire'ı çıkardım. Geçmişte babamın omuzunun üstünden hesap numaralarını ve giriş kodlarını öğrenmeye yetecek kadar seyircilik etmişim, böylece bağlantıyı kurup işe koyuldum. Yarım saate kalmadan bitirmiştim.

Babamın terminaline bağlandım. Tahmin ettiğim üzere onu kullanıyor ve okul kayıtlarına bakıyordu. Güzel. Hiçbir şey bulacak değildi, çünkü okul kayıtlarını düzeltmenin metodu-
nu aylar önce keşfetmiştik. Araya girip ona ekranına yansı-
yacak yeni bir mesaj gönderdim.

"Baba," diyordu mesaj, "bu evde bir takım değişimler olacak."

Olayı kavraması birkaç saniye sürdü. Kalkıp kapının sıkıca kilitli olduğundan emin oldum. Gene de adam kükreyerek merdivenleri çıktığında biraz ürkütmü. Bu kadar gürültü edebileceğini düşünmemiştim.

"MICHAEL!" Kapıyı yumrukladı. "Aç şunu! *Hemen!*"

"Hayır."

"Ben ona sayana dek bu açmazsan kapıyı kıracağım! Bir!"

"Bunu yapmadan önce -"

"İki!"

"Bankana telefon etsen iyi olur."

"Üç!"

"B320-5127-OIR." Bu çek hesabının kontrol şifresiydi. Bir çift saniye sessizlikle geçti.

"Genç adam, ne yapmaya uğraştığını bilmiyorum, fakat-"

"Şu anda hiçbir şeyle uğraşmıyorum. Yapacağımı yaptım bile."

Annem merdivenleri çıkıp "Neler oluyor, David?" diye sordu.

"Kapa çenen, Martha!" Şimdi epey sakın konuşmaya başlamıştı. "Ne yaptın, Michael?"

"Seni döngüden çıkardım. Ortadan kaldırdım. Seni gömdüm."

"Yani banka bilgisayarına girip çek hesabımı mı *sildin*?"

"Hem onu, hem de mevduatını ve dairenin tapusunu."

"Aman Tanrım..."

"Öfkeli olduğu için söylüyor bunu, David. Ona sakinleşmesi için zaman tanı. Mickey, bu dediklerini *sahiden* yapacak bir çocuk değilsin, yanılıyor muyum?"

"Sonra DynaRand'e uzandım." dedim. "İşini kayıtlardan sil-dim. Emekliliğini de. Plastığını da kurcaladım."

"Yapamaz, David. Değil mi?"

"Michael!" Kapıya vurdu. "O sıska ümüğünü sıkacağım

senin!"

"Bekle!" diye seslendim kapıya doğru. "Dosyaları imha etmeden önce kopyalarını çıkardım! Durumu kurtarmanın bir yolu var!"

Kapıyı dövmeyi bırakıp sükunetle konuşmak için gayret sarfetti. "Kopyaları hemen verecek olursan bu olanları unuturum."

"Yapamam. Yani, kayıtları başka bilgisayarlara yedekledim. Dosyaları emniyete alıp onları sadece benim girebileceğim yerlere gizledim."

Bir sessizlik oldu. Hayır, bir nano sonra anladım ki olan sessizlik değil, annemle babamın fısıltıyla konuşmaya başlamasıydı. Kapıya kulak dayadım ama tüm yakalayabildiğim annemin 'neden olmasın?' ve babamın 'ama ya gerçeği söylüyorsa?' deyişleri oldu.

"Pekala Michael." dedi babam sonunda. "Ne istiyorsun?" Kilitlenmişim. Bu utandırıcı bir şeydi; sahiden de *ne* istiyordum? O kadar ileriye düşünmemiştim. Olur şey değil, programsız yakalanmışım! Ağzımdan yarım bir gülüş kaçtı, sonra düşünmeye çalıştım. Yani onların verebileceği ve benim kendi başıma veya Rayno'nun yardımıyla elde edemeyeceğim hiçbir şey yoktu. Rayno! Onunla bağlantı kurmak istiyordum, işte isteğim buydu. Tüm bu işi yanımda Rayno yokken kıvrılmışım!

İhtiyarlarımın Starfire'dan haberi olmasa herhalde daha iyi olacaktı, bu yüzden babama ilk isteğimin akıllıtermimi geri almak olduğunu söyledim. Zemin kata inip onu getirmesi hayli uzun sürdü. Önce kendisini hakikaten yokedip yoketmediğimi görmek için çalışma odasındaki terme uğramıştı. Akıllıtermimi geri getirdiğinde baş eğmiş gibi bir hali vardı. İşlem yapmayı sürdürsem de o döndüğünde beni rahat bırakıp ne yapacağımı söylemekten vazgeçmesi dışında birşey bulabilmiş değildim. Akıllıtermi odama haçamat edilmeksizin alabildim, kapıyı kilitledim, bağlantı kurdum ve babama mesleğini geri verdim. Sonra Rayno ile Georgie'yi bulmaya çalıştım, bunu başaramadım ve bilgisayarlarını açınca alacakları mesajlar bıraktım. Babamın birşeyler yapmaya kalkışmayacağından emin olmak için gecenin yarısını bir savaş oyunuyla geçirdim.

Sabah ilk iş olarak bir tarama yaptım, ancak Rayno ve Georgie hala ortada yoktu. Aşağıya inip son derece suskun bir kahvaltı ettim ve annemle babamı işlerine yolculadım. Okulu asıp tüm günü savaşı bitirmekle ve birkaç hilebazlık programı üzerinde çalışmakla tükettim. Annemle babam eve geldiğinde son derece sessiz bir yemek daha yedik, sonra Rayno'nun Ağ'a girmiş olduğunu saptayıp ona filanca saatte buluşmak istediğimi belirten bir not bıraktım.

Saat sekiz gibi ona erişebildim ve bana George'un azar iletmekte olduğunu ve muhtemelen şebeke dışı kalacağını söyledi.

Rayno'ya bizim pederi döngü dışına çıkarmamın hikayesini anlattım, ancak pek fazla heyecanlanmadı. Birşeyler hazırladığını ve bu gece Ahbap'ın yerinde buluşamayacağımızı söyledi. Şebekeden çıktım, bir savaş daha başlattım ve sonra uykuya yattım.

Uyandığımda çalar saat 5:25'i gösteriyordu ve uyanmış olmamın mantığını ancak kulağıma gelen sesleri çözümlediğimde kavrayabildim. Babam kapımdaki menteşeleri söküyordu!

"Baba! Hemen şu işi kesmezsen seni silip süpürürüm! Bu kez yedekleme filan da yapmam!"

"Dene bakalım." diye hırladı.

Yataktan fırladım, akımı aldım, sisteme -bağlanamadım. Tekrar denedim. Akıllıtermim işlemesine işliyordu, fakat dışarıyla temas kuramıyordum. "Zemin kattaki kabloyu kestim." dedi babam.

Starfire'ımı dolaptan kapıp tulumumun içine attım, fakat ben pencereyi açmadan babam ve kapı beraberce içeriye doğru yıkıldılar. Annem hemen peşlerinden gelip gardrobumu açtı ve bir bavula çoraplar ile iç çamaşırı tıkmaya başladı.

"Şimdi hapyı yuttun!" dedim babama. "Sana dosyalarını *asla* geri vermeyeceğim." Adam kolumu yakaladı.

"Michael, görmen gerektiğine inandığım bir şey var."

Beni çalışma odasına kadar çekestirip masasından bir dolu kağıt parçası çıkardı. "Bunlar belgeler. Onları benim gibi modası geçmiş antikalar kullanır, çünkü bilgisayar arşivlerine güvenmeyiz. İşyerimle ve bankayla konuştum; bilgisayarda yapılan her işi kağıtlarla mukayese edecekler.

Yapabileceğin hiçbir değişiklik 24 saatten daha uzun süre kalıcı olmayacak."

"Yirmi-dört saat mi?" Güldüm. "Gene de hapyı yuttun demektir! Seni her gün, ŞehirNet'teki herhangi bir terminalden silebilirim."

"Biliyorum."

Annem çalışma odasına geldi, bavulu taşıyor ve mendille gözlerini siliyordu. "Mikey, anlamalısın ki seni seviyoruz ve bunu senin iyiliğin için yapıyoruz." Beni havaalanına sürüklediler ve özel bir jete, bir dolu yaşlı gestaponun yanına iteklediler.

Son birkaç hafta boyunca Von Schlager Askeri Akademisine almaya fırsatım oldu. Bana iyi huylu, zeki bir çocuk olduğumu ve beş senede mezun olamamam için hiç mi hiç sebep olmadığını söylüyorlar. Gene de benden büyük olan tüm öğrencilerin binaya yaptırılan tuvaletler sayesinde ne kadar rahat yaşadığını belirtip durmasından sıkılmaya başladım. Elbette ki istediğim an buradan çıkıp gitmekte serbestim. Yolun sonuna, McKenzie Kalesi'ne yalnızca üç yüz millik mesafedeyim.

Bazı geceler, ışıkların sondürülmesinden sonra Starfire'ımı çıkartıp parmaklarımı dokunmatik yüzeyinde gezdiriyorum. Kışlaya geceleyin akım vermedikleri için tüm yapabildiğim bu. Karanlıkta uzanıp ve Lisa'yı, Georgie'yi, Ahbap'ın 24-Saat Burgercisi'ni ve kıvrıldığımız onca eğlenceli işi düşünceğim. Ama en çok Rayno'yu ve hangi harikulade planları hazırlamakta olduğunu düşüneceğim.

Beni bu işten nasıl sıyracağını görmek için sabırsızlanıyorum.

*Kahfiks (caffix) : *Cichorium* familyasından bir bitki türü. Kavrulmuş tohumlarından kahveye benzeyen ve "sağlık gıdaları" arasında sayılan bir içecek yapılır.

SEVGİLİM BİR UZAYLI

Hanife Çıta

SEVGİLİM BİR UZAYLI

Banyodan çıktım. Saçlarımı kurularken odanın dağınıklığına bakıyordum. Uykusuz ama çok güzel bir gece geçirmiştim. Onun odada olmadığını görünce çok şaşırdım. Nerede olabilirdi? Daracık bir otel odasında kaçacak bir yer yoktu ki

Otelin koridoruna bakmaya karar verdim. Fakat henüz kapıyı açmamıştım ki, komidinin yanında oturduğunu ve aynadaki aksine tuhaf-tuhaf baktığını farkettim. Az önce odada olmadığına yemin edebilirdim. Fakat şimdi oradaydı. Aynaya bakarak oturuyordu. Neler olduğunu anlamaya çalışarak yanına gittim. Ona soru soracağımı hissetmişti.

Bakışlarını bana çevirdi. Bir gece önce tanıdığım, o sempatik genç değildi. Kesinlikle tuhaf bakıyordu. Odada gergin, karanlık bir hava oluştu. Gülümseyerek, neşeli, hafif kelimeler söylemeye çalıştım. Güzel bir geceydi. Hoş bir sabah vs.. Ben konuşmaya çalışıyordum. Fakat o susuyordu. Bir-iki dakika içinde bakışları iyice değişti. Gözbebeği donuk ve kıpırtısızdı. Hep aynı noktaya bakıyor gibiydi. Boş kelimeler ediyor ve neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Yüzü aynıydı. Sarı saçları, aralarındaki gri kırçılırla, dalgalı ve çok güzel görünüyordu. Sadece bakışları değişmişti. Ellerini saçlarına götürdü ve parmaklarını saç tellerinde dolaştırdı. Parmakları gezindikçe saçları beyazlıyordu..

Sarı saç tellerinin yerini, beyaz saç telleri kapladı. Sonra, biçimli burun ve çene kemiğinin genişlemeye başladığını gördüm. Yüzü genişliyordu. Saçları bembeyaz olmuştu. Kısa bir sürede, 20 yaşındaki genç bir delikanlı görünümünden yaşlı bir adama dönüştü. Yeni şeklini alınca bakışları yumuşadı ve gülümsedi. Heyecandan kalbim durmaksızın atıyor ve bacaklarım titriyordu.

O an kaçmak istedim. Odadan çıkıp otelin koridorlarında koşmayı ve yardım istemeyi düşündüm. Panik halindeydim. Odanın kapısına yöneldim. Fakat gözlerimi ondan alamıyordum. Düşüncelerimi okumuştı. Ne yapacağımı anladı. Ani bir hareketle ayağa kalkıp kapının önünde durdu. Kaçmama engel olmaya çalışıyordu. Az önceki gülümsemesi silinmiş ve yerini donuk, öldürücü, sert bakışlar almıştı. Gözlerinin çevresinde renkler dolaşmaya başladı. Gri, siyah ve mor renkli ışık kümeleri bana doğru akıyordu. Kaçmamam gerektiğini hissettim. Bu hissediş onun tarafından, beynime gönderilen ışıklı bir görüntüyle anlatıldı. Çok korkuyordum. Fakat kaçamıyordum.

O, beynime, ışıklı görüntüler göndererek beni tehdit ediyordu. Gözlerinden çıkan renkli ışık parçaları, beyin hücrelerimi kuşatıyor ve kapana kısılmış bir fare gibi beni hapsediyordu. Bu görüntülerde, korkan-acı çeken-bağırان kendimi görüyordum. Yanlış bir hareket yaparsam sonumun çok kötü olacağını anladım. Çırpınmayı bırakıp olduğum yerde donup kaldım. Bekliyordum. Belkide ölümümü. Bilmiyorum. Fakat kıpırdamadığımı görünce o sakinleşti.

Gözlerindeki ışıklar kayboldu. Soğuk bir sessizlik odayı sardı. Kanımı donduran bu ürpertici sessizliğin içinde

düşmanca titreşimler vardı. Bornozumun delip, tenime ulaşan bir hava akımı vücudumda gezinmeye başladı.

Bazı noktalarda duruyor ve sanki hücre deliklerimden iç organlarıma hava üfleniyordu. Tenimde dolaşan bu hava akımının onun düşüncelerine ait olduğunu hissettim. Aslında bu hissediş, yine onun tarafından beynime gönderilen ışıklı bir görüntüyle anlatılmıştı. Onun düşünceleri hava akımı olmuş vücudumda dolaşıyordu. Tenimdeki hava bir-iki dakika gezintisine devam etti. Sonra hızla ayak parmaklarımdan süzülüp vücudumu terketti. Sanırım beni tanımaya çalışıyordu.

Önceleri düşüncelerimi kontrolü altına almış ve sonra da vücudumu incelemişti. Aslında, onun beni tanımaya ihtiyacı yoktu. Bütün gece konuşmuş ve sevişmiştik. Şimdi, neden beni inceliyordu?

Bir anda otel odası mavi bir ışıkla doldu. Sonra beynimin içinde bir çınlama sesi oluştu. Vücudum odadaki mavi ışık selini emmeye başladı. Bedenim titreyerek sarsılıyor ve ışığı emiyordu. Fazlasıyla yıpratıcı olan bu işlem sona erdiğinde ona baktım. O değişmiş ve önceki halini almıştı. Bana harika bir gece yaşatan hayallerimdeki erkek geri gelmişti. Ve herşey bir-kaç dakika içinde olağan haline geri döndü. Düşüncelerimi zorladım. Fakat olup biteni anlayamadım..

O, sanki hiçbir şey olmamış gibi "kahve ister misin?" diye sordu. Sabah kahvaltısı için oda servisine telefon ediyordu. Oysa kahvaltıdan önce bana bir açıklama borçluydu. Az önce. Evet-evet yaklaşık 10 dakika önce. Hayır sanırım 5 dakikaydı. 5 dakika önce bu odada neler olmuştu?

Gözü açık rüya görülmeyeceğine göre, olanlar gerçektir. Telefon ahizesini elinden alıp sert bir hareketle yerine koydum. Çok kızgındım. Korkumu gizlemeye çalıştım. Bağırarak "neler oluyor?" dedim. "Neler oluyor?" Şaşkın-şaşkın suratıma baktı. "Birşey olduğu yok. Kahvaltı söyleyecektim." dedi..

O an, çıldırmış olmalıyım diye düşündüm. Ya ben delirmiştim. Ya da bana tuhaf bir oyun oynanmıştı. Vücudumun her hücresinden ter tanecikleri akıyordu. Nefes-nefese kalmıştım. O, bana yaklaştı ve saçlarımı okşadı.

"Seni Seviyorum" dedi. Bu iki kelime kulaklarımda çınladı. "Seni Seviyorum" Sonra beni kendine çekti ve kollarıyla bedenimi sıkıca sardı. Onun kollarındayken, az önce olan biten herşeyin bir rüya olduğunu düşündüm. Kendimi kandırdığımı biliyordum. Aslında gözleri açıkken insanlar rüya görmezlerdi. Düşünceleriyle konuşan, gözlerinden ışıklar saçan ve istediği şekle girebilen bu genç kimdi? Bana neler yapmıştı? Ve daha neler yapacaktı? O bir insan mıydı? O kimdi? Yoksa sevgilim bir uzaylı mıydı?

Hanife Çıta

(www.bilimkurgu.cjb.net sitesinden alınmıştır.)